

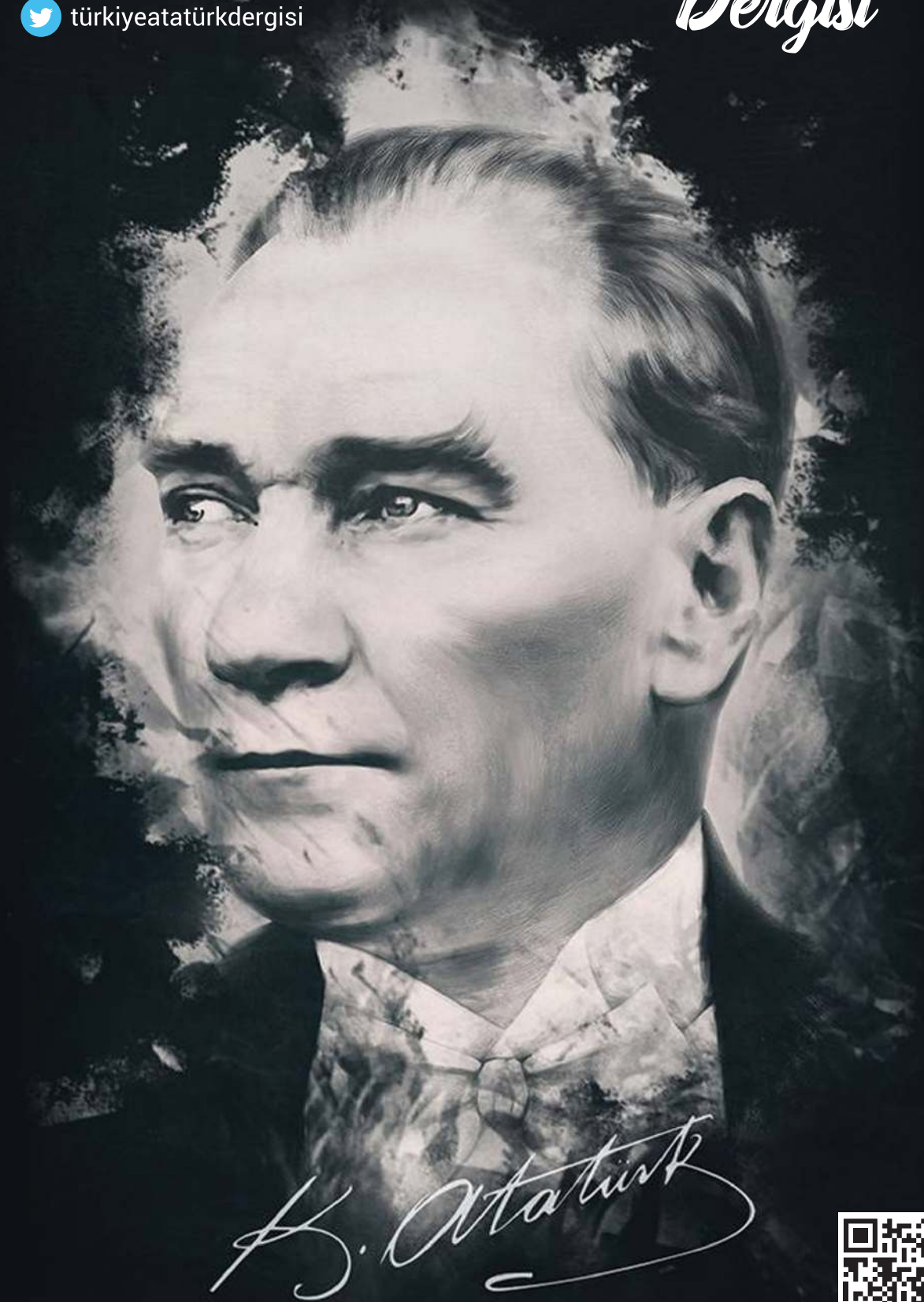
Türkiye

A T A T Ü R K

www.turkiyeataturkdergisi.com

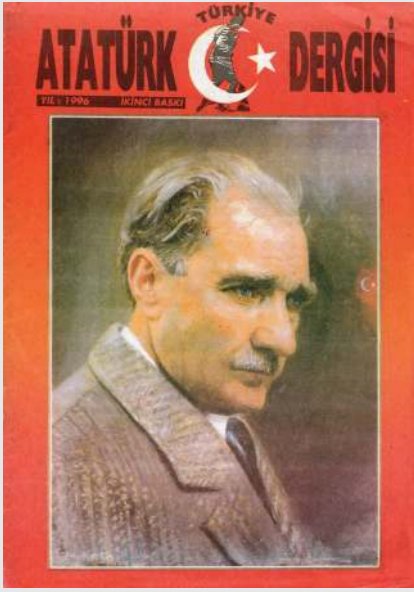
 [türkiyeataturkdergisi](https://twitter.com/turkiyeataturkdergisi)

Dergisi

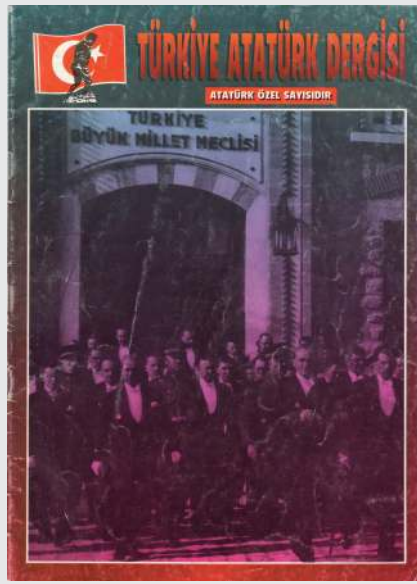
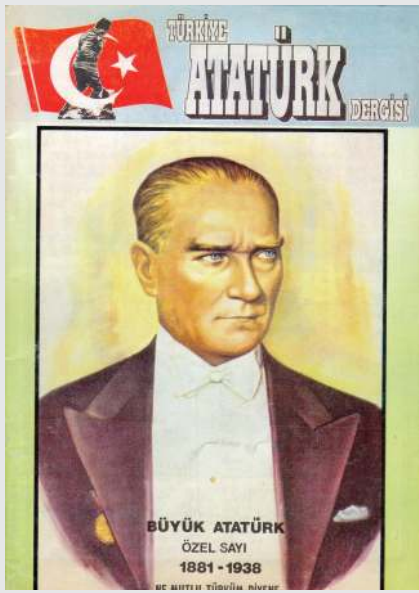
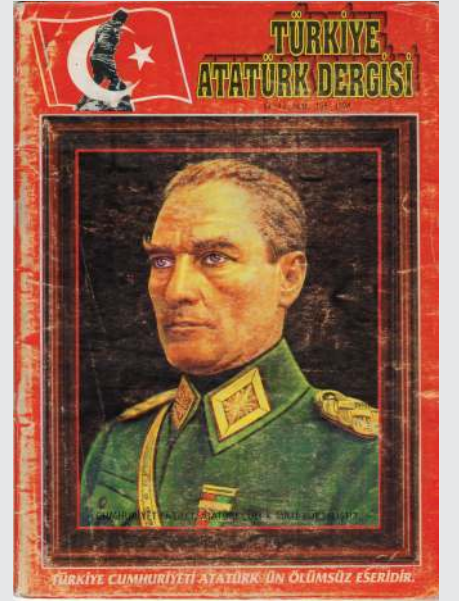
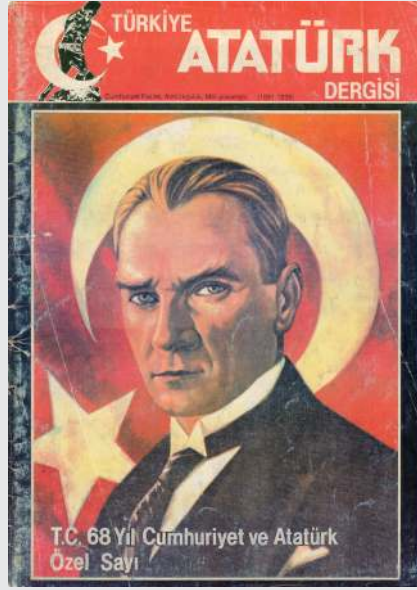
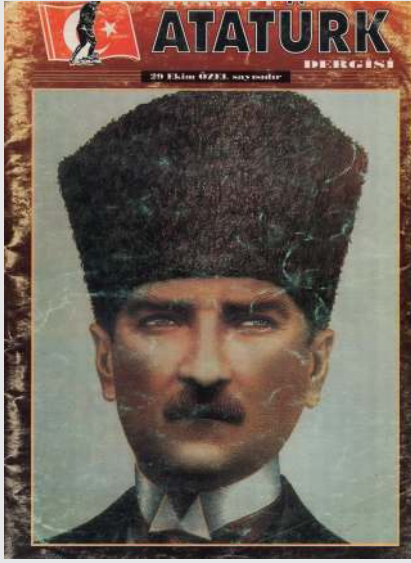
Haziran- Temmuz - Ağustos 2019/3

1982 Bu yana ATADAN

MEDYA YAYIN GRUBU

TÜRKİYE ATATÜRK DERGİSİ
ATATÜRK İLKE VE İNKILAPLARI
TÜRK KÜLTÜRÜ TÜRK BÜYÜKLERİ
ESERİDİR

YAYIN SAHİBİ
ATADAN MEDYA YAYINCILIK GURUBU
GENEL YAYIN YÖNETMENİ SORUMLU
MÜDÜRÜ
AKIN UFUK

YAZI İŞLERİ DERLEME SORUMLU MÜDÜRÜ
Arzu SAĞDIÇ
EDİTÖR
Pınar KAYADİBİ

REKLAM GRUP BAŞKANI
Turgut UFUK

Abone Sorumlu MÜDÜRÜ
İSTANBUL Sena KURUKAHVECİ
ANKARA Zafer GONYA
İZMİR Murat SAĞDIÇ
BURSA Mustafa GÜRDAL
DANIŞMA KURULU
İSTANBUL Kıymet POLATKAN
ANKARA İsa AYDIN
İZMİR Hasan BOZ
BURSA Emel AKDAĞ

HALKLA İLİŞKİLER MÜDÜR Ü
Süleyman UFUK
Grafik Sayfa Tasarım
Pınar KAYADİBİ
WEB Tasarım Site Dizayn
Bora BEKAR
MALİ MÜŞAVİR
Kemal ÇAKAR

GENEL MERKEZ YÖNETİM YERİ
Kireç burnu Mahallesi Aykut barka Cad.25/2
Sarıyer İSTANBUL
Tel. 0212 223 1881

Basıldığı Yer: SENK Ajans Matbaa Reklamcılık
Sanayi Mahallesi Aybike sok.22/3 Kağıthane
İSTANBUL 0212 264 38 77

Yayın Türü: 3 Ayda 1 Yayınlanır
Abone Bedeli: 6 AY 150 TL 1 YIL 250 TL
HEDİYE POSTER TAKVİM
50 x70 Atatürk portresi 1 yıllık abonelik 600 TL
Kitap İlaveli 1000 TL
Çeyrek Sayfa Reklam 500TL+KDV Tam sayfa
Sayı Başı 1000TL+ KDV
Ön iç kapak ve Arka Kapak içleri Arka kapak
Reklam ve İlanlar ve
Benzeri Gibi hususi istekler Baskı ve grafik
Çalışmaları pazarlığa tabidir.

DERGİMİZDE YAYINLATMAK İSTEDİĞİNİZ
ŞİİR VE YAZILARINIZ

info@turkiyeataturkdergisi.com

Dergimiz T.C Yasalarına uygun olarak
yayınlanır. Devlet kütüphanelerimize ve Köy
İlköğretim okullarını ücretsizdir
Yayın İçeriğinde Hiç bir şekilde Siyaset Siyasi
yazı kurum ve kişilere Hakaret yapılamaz
Örf Adet Ve Geleneklerimize uygun olarak Hiç
Bir Kuruma Bağlı Olmayı Müstakil olarak
yayınlanır Yayınlanan yazılardan İmza
sahipleri mesuldür. Yayınlanan yazılar Kaynak
gösterilmeden iktibas edilemez.
TÜRKİYE ATATÜRK DERGİSİ

Önderimizin Düşüncelerini Benimsemek

Bize öğüt verecek olan Kemal'in sarı saçı, mavi gözü değil; onun gerçekçi ve yaratıcı düşünceleridir. Onun sarı saçı, mavi gözü bize ancak ilham verebilir.

Biz onu hiç görmeden sevdik. Düşüncelerini özümüz gibi benimsedik. Fakat biz onun düşüncelerini benimserken ne deniz mavisini gözlerine baktık ne de altın sarısı saçlarına...

Fikirlerinin doğruluğu, yaratıcılığı o kadar olağanüstü ki... Öyle amansız bir durumda böyle biri sadece ama sadece 'mucize' olarak adlandırılır.

Onun izinde ilerleyen bir toplumun kölelikten, hatta ölümden bu günlere – özgürlüğe, modernliğe, demokrasiye...- getirmesi de bunu kanıtlar nitelikte.

Ben bir Türk genci olarak ölümünün üzerinden 81 yıl geçmesine rağmen hâlâ ölümsüz olan bir kahramanın düşüncelerinden gidiyorum. Ve her ne olursa olsun hakikati bulacağıma eminim. Onun yolunda ilerlemek bile hakikati bulmaktır. Neden mi ? Çünkü Kurtuluş Savaşı'nda bir yere gitmek için araba tekerleklerini bezle doldurup giden lider doğru yolu bulmuştur, yaratıcıdır, gerçekçidir. Öylesine amansız günlerde bunu yapmaya da bilirdi. Soruyorum, hanginiz bunu yapardınız? Böylesine millet ve vatan aşkıyla yanıp tutuşan adamın yolundan ayrılmak sadece cehalettir.

Bize bunca emanet ve öğüt veren Atatürk'ü saygı ve minnetle anıyorum. Onun bu derece ölümsüz yapan ne gözüydü ne de saçı...

Pınar Kayadibi

ATATÜRKÇÜ DEYİP DURUYORUZ KİM BU ATATÜRKÇÜ

1) YALANCI ATATÜRKÇÜ

Önce eğriyi doğrudan ayıralım. Yalancı Atatürkçülerden Atatürkçü görünüp Atatürkçülüğü kendi veya çevresinin çıkarları için kullanan kişiler vardır. Bunlar sahte Atatürkçülerdir.

Halkını hâkir gören, halkı dışlayan, kulaktan dolma bilgiyle kendini Atatürkçü sanan kişiler ise sözde Atatürkçülerdir. Sözde Atatürkçü kendi kafasına göre, dağarcığındaki hazır bayat bilgiyi tekrarlar veya ona göre sonuçlar çıkarır, gelişigüzel konuşur ve yazar. Ona sormak gerekir: Mademki kafana göre, aklına geldiği gibi davranacaksın, o zaman neden “ben Atatürkçüyüm” diyorsun? Atatürk’ün görüşlerinden, hedeflerinden habersizsin. Yıllardır değişmeyen, kıt bilgi dağarcığıyla, birkaç basmakalıp slogan ve davranışla yetiniyorsun, zamanını bomboş geçiriyorsun. Hayır, bu şekilde Atatürkçü olunmaz. Eğer gerçekten Atatürkçü isen, önce Büyük Önder’in ortaya koyduğu fikir sistemini öğrenmek, ona göre düşünmek, duyumsamak, iş yapmak zorundasın. Aksi halde -dediğim gibi- sen sözde, yüzeysel bir Atatürkçüsün.

2) GERÇEK ATATÜRKÇÜ

Gerçek Atatürkçüler en sadesinden en mükemmeline doğru, altı grupta toplanabilir.

a) Amatör Atatürkçü

Amatör Atatürkçü, adı üzerinde, Atatürk’ü bir hevesli olarak benimseyen kişidir. O sadece bir “tarafdar”dır, bazıları bir “amigo” gibidir. Ona tarafdar Atatürkçü de diyebiliriz.

Amatör Atatürkçü Büyük Önder’i, milletimizi genellikle lafla seven, fakat iş yapmayan biridir. Atatürk’ü tutar, ona saygı duyar; Cumhuriyetimize bağlıdır. Ancak, bu alanlardaki kültür düzeyi sığdır. Kendini yetiştirmemiştir, bazıları yetiştirmez de. Söylediği, yazıp çizdiği yavandır, hep aynı şeylerdir. Atatürkçe düşünemez, iş yapamaz. Mücadeleci değildir, olsa da üstünkörüdür. Birtakım basit eleştiri ve karşı çıkışlarla, mücadele verdiğini sanır. Çevresini etkileyemez. Diğer Atatürkçülerle bir araya gelemmez. Atatürkçülerin “Ortak Düşünme Sistemi”nden habersizdir.

Acı olan şudur ki, “Atatürkçüyüm” diyenlerin büyük çoğunluğu amatör Atatürkçüdür. Rozetle, bayrakla, fotoğraf ve bayat sloganlarla yetinirler. Bununla birlikte, ne mutlu ki, içlerinde gelişme istidadı gösterenler de vardır. Aralarından öğrenen, işçimen ve eğitimci Atatürkçüler, bu sonunculardan da öncü Atatürkçüler yetişebilir.

b) Öğrenen Atatürkçü

Öğrenen Atatürkçüler Atatürk’ü ve Cumhuriyeti sevmekle, devrimleri savunmakla yetinmezler; aynı zamanda Atatürkçülüğü, Ataöğreti’yi öğrenmeye çalışırlar. Bildikleriyle yetinmez, Atatürkçülükle ilgili bilgilerini sürekli artırır, derinleştirirler. Faaliyetleri sistemli, düzenli ve ortaklaşadır.

c) İşçimen Atatürkçü

Öğrenen Atatürkçülerden bazıları zamanla işçimen Atatürkçü olur. İşçimen Atatürkçülerin, "öğrenen Atatürkçüler"den başlıca farkı iş yapmalarıdır, öğrendiklerini gerektiği her zaman uygulamaya koyarlar. Çalışkan, dinamik ve örgüt-severdirler. Atatürk'e ve Cumhuriyetimize yönelik saldırılara karşı çıkar, donanımlı olmaya çalışırlar. Bu alanda çevrelerini aydınlatırlar. Gerçeksever, gerçeği her ortamda ortaya koyan Atatürkçülerdir. Gerçekleri iyice öğrenip çevrelerine sürekli yayarlar.

d) Halk Dostu – Eğitimci Atatürkçü

Kimi Atatürkçüler de Halk Dostu Atatürkçülerdir. Halkını gerçekten seven, ona faydalı olmaya çalışan, Atatürkçülük yolunda iş yapan kişilerdir. Halk dostu Atatürkçüler yalnız bilgi sahibi olmayıp, aynı zamanda halka erişme, onunla kaynaşma eğilim ve yeteneğine sahiptirler. Onlara "eğitmen Atatürkçüler" de diyebiliriz. Halkla kaynaşan, onu anlamaya, ona bilgi götürüp aydınlatmaya, halktan esinlenmeye çalışan her kişi, eğitimci Atatürkçüdür.

Öğrenen ve işçimen Atatürkçüleri "eğitmen Atatürkçü" olma yönünde teşvik etmek, özendirmek gerekir.

e) Ergin Atatürkçü

Bir yurttaşın düşünce, duygu ve davranışlarının oluşmasında "değerler" in çok büyük payı vardır. Değerler; bireyin nesneler, durum ve hareketler, fikir ve görüşler hakkındaki olumlu veya olumsuz yargılarını oluşturan kavramlardır. Atatürkçü düşüncenin de bağımsızlık, birlik, özgürlük, hak ve hukuk, dayanışma, değişim, akılcılık, gerçek, bilim, sosyal ahlak, çalışma gibi kavramlarla ilgili değerleri vardır. Bu değerleri bilmeyen, öğrenmeyen, benimsemeyen, düşünme, karakter ve eyleminin bir parçası haline getirmeyen, bu yönde gayret göstermeyenler gerçek Atatürkçü olamazlar.

f) Öncü ve Kurmay Atatürkçü

Öncü Atatürkçü; Atatürk'ün görüşlerini çok iyi bilen, aynı zamanda onlara kolayca ulaşabilen, işleyen, kullanabilen, çevresine anlatıp yayabilen kimsedir.

Türkiye bir sorunla mı karşılaştı, bir değerlendirme, bir çözüm

önerisi mi gerekiyor? Öncü Atatürkçü derhal Atatürk'ün görüşlerine başvurur, onların ve kendi aklının ışığında konuyu irdeler, açıklar, çıkış yolu arar. Fikir oluşturur ve yayar, öğüt ve tavsiyelerde bulunur, iş yapar.

Öncü Atatürkçü yurtsever, bilinçli ve yol göstericidir. Sistemli düşünür, Atatürkçü düşünce sistemini başkalarına kolayca aktarabilir. Yurttaşlarını Atatürkçü Öğreti yolunda yetiştirip harekete geçirebilir. Öncü Atatürkçülerden en üst düzeyde, lider konumunda olanlar ise kurmay Atatürkçülerdir.

Bu denemeden şu iki sonuca ulaşıyorum:

-Atatürk'ün ve Cumhuriyetimizin asıl büyük düşmanı, en çok zararlı olanları bence yalancı Atatürkçülerdir. Gerçek Atatürkçüler bunu böyle bilmeli, yalancı Atatürkçülere karşı daima uyanık ve sak olmalıdır. Onları teşhis etmeyi görev bilmeli, halkımıza tanıtmalı ve onlara karşı yurttaşlarımızın uyanık olmalarını sağlamalıdır.

PROF DR CİHAN DURA WWW.CİHAN.DORA.COM

ATATÜRK'Ü YAŞATMAK

*"Beni görmek demek behemehal yüzümü görmek değildir.
Benim fikirlerimi, benim duygularımı anlıyorsanız ve hissediyorsanız
bu kâfidir."*

K. Atatürk

Mustafa Kemal Atatürk, 10 Kasım 1938 günü saat 9'u 5 geçte İstanbul'da, Dolmabahçe Sarayı'nda ölmüştür. 1881 yılının hangi gününde Selanik'te doğduğunu ise bilmiyoruz. 1881-1938 yıllarının sınırlandırdığı yaşantısı, bir yandan toplumumuzun Tanzimat sonrası gereksinme ve isteklerini belli bir doğrultuda yansıtırken, bir yandan da kurucusu olduğu Türkiye Cumhuriyeti'nin oluşumunda belirgin çizgileriyle sürüp gitmektedir. Bu anlamda Atatürk'ün yaşantısının, tarih ve toplum açısından, 1881-1938 sınırlamasının öncesinde ve sonrasında var olduğu söylenebilir. 1924 yılında "Türklerin asırlardan beri takip ettiği hareket devamlı bir istikamet muhafaza etti. Biz daima Şarktan Garbe yürüdük" derken "biz" sözcüğüyle kendini olduğu kadar toplumumuzu da dile getirdiği kanısındayız. Gerçekçi bir "insan" olan Gazi Mustafa Kemal, 19 Mayıs 1926 günü Hâkimiyet-i Milliye'de yer alan demecinde insanın faniliği, toplumun sürekliliği kuralının kendisi için de geçerli olduğunu şu sözleriyle açıklamıştı: "Benim naçiz vücudum bir gün elbet toprak olacaktır. Fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır ve Türk milleti emniyet ve saadeti zâmin prensiplerle medeniyet yolunda tereddütsüz yürümeye devam edecektir." Öte yandan, "büyük adam"ın doğuşunu gerekirciliğe bağlayarak, benzer koşulların benzer sonuçları yaratacağı görüşündedir. Konu bu açıdan ele alınınca "bir" değil "iki" Mustafa Kemal vardır ve Atatürk daha 1921 yılında bu toplumbilim gerçeğini görerek dile getirmiştir: "İki Mustafa Kemal vardır. Biri ben, fani Mustafa Kemal, öteki milletin daima içinde yaşattığı Mustafa Kemal. Ben onu temsil ediyorum. Herhangi tehlike anında ben zuhur ettimse, beni bir Türk anası doğurmadı mı? Türk analar daha Mustafa Kemal'ler doğurmayacaklar mı? Feyiz milletindir, benim değildir." 1938 yılında ölen, yıllarca sonra Anıtkabir'e gömülen ve Ankara'nın bu anlamlı tepesinde son uykusunu uyuyan, kuşkusuz, "fani Mustafa Kemal"dir. "Türk analar" ve "milletin feyzi", toplumumuzun yaratıcı dayanakları olarak, dün olduğu gibi, bugün ve yarın da var olmakta, toplumun gereksinmelerine karşılık vermekte devam edeceklerdir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün konumuza aydınlık getiren, ilki 1922 ve ikincisi de 1929 yıllarında kamuoyuna açıklanan iki düşüncesini de hatırlamalıyız: "Benim müstesna olduğuma dair bir kanun yoktur." Ve ikincisi: "Beni görmek demek behemehal yüzümü görmek değildir. Benim fikirlerimi, benim duygularımı anlıyorsanız ve hissediyorsanız bu kâfidir." Bu iki düşünce, öncekilerle birlikte ele alınırsa, "Atatürk'ü Yaşatmak" konusundaki bir ayırım zorunluluğu belirginlik kazanacaktır. Bize kalırsa, bu ayırımı yapmadan bir düğümü çözmek ve konu karşısında yeterince saygılı davranmak olanağı yoktur. "Zübeyde'den doğma Mustafa" ile "Türk ulusunun bağrından doğan Mustafa Kemal Atatürk" birbiriyle karıştırıldıkça Atatürk'e "yararlı" olmak yerine "zararlı" olmak da mümkündür. Toplumumuzun her bunalım döneminden çıkışında Atatürk'e sarılırken "fani" olanla "düşüncede ve eylemde yaşayan"ı, zamanın akışı içindeki durumların ve gelişmelerin gereksinmelerini de hesaba katmalıyız.

Konumuza bu anlayışla yaklaşıncaya aşağıdaki noktalar üzerinde durmamız gereklidir:

1) TBMM'de 23 Nisan 1970'te yapılan törende olduğu gibi, yoklama sırasında "Mustafa Kemal Paşa" diye bağırıp "burada!" diye yanıtlamak veya Atatürk'ün uğradığı yurt köşelerinde yıldönümü günlerinde yapılan törenlerde Atatürk'ün "büst"ünü karşılayıp uğurlamak, kaş yapayım derken göz çıkarmaktan başka bir şey değildir. Unutmamak gerekir ki, "Atatürk'ü yakından tanımak mutluluğuna erenler çoklukla jestlerinin ve fizik görünüşünün etkilerini kendi yaşantılarına katarak Atatürk'ü sevmenin kolay yolunu bulmuşlardı. Genç kuşaklar için Atatürk, kaş, saç ve göz öğelerine değil, eylem ve düşünce özelliklerine bağlı bir özenme konusudur."

2) Atatürk'ü yaşatmanın doğru yolu, "eser"ine sahip çıkmak ve onu geliştirmekle bulunabilir. Böylece, "Atatürk'ü anlamak ve tamamlamak" sorunu karşımıza çıkar: "Atatürk'ü anlamanın bir yanı onun bağımsızlık savaşçılığı ise, öteki yanı da gerçekleştirdiği devrimlerin bütünlüğüdür... Atatürk'ü tamamlamanın ilk anlamı "istiklâl-i tam" ve "Türk Devrimi'nin Bütünlüğü" anlayışında açılan gedikleri kapatmaktır... Atatürkçülüğü eski düzeyine ulaştırmak yetmez; eksik kalan yanlarını tamamlamak da gerekir. Atatürk'ü, tamamlamanın asıl anlamı Türk Devrimi'ne yeni katkılarda bulunmaktır... Türk Devrimi'nin ilkelerinden biri olan devrimcilik, katılmış bir toplum düzeni yerine yeni oluşlara açık bir anlayışı zorunlu kılar. Dinamizmini yitirerek kendi üzerine kapanmak Atatürkçülüğü donmuş kalıplar haline getirir ve yaşama gücünü zayıflatır."

3) Son ve çirkin bir örneğini Doktor Rıza Nur'un "Hayat ve Hatıratım" (İstanbul 1967-1968, dört cilt) adlı kitabında gördüğümüz karalamalar ve saldırılar, "Atatürk'e zarar vermek şöyle dursun, bazı kafalara haksızca kurulmuş olan bir "mythe" in (Rıza Nur) tasfiyesine yarayacaktır... Tarihin büyük adamlarla ilgili bölümlerinin bir papuçluğu andırması olağandır. Her büyük adamın yakın çevresinde, özellikle de bunalım dönemlerinde, onun pabucu bile olamayacaklara rastlanır. Türkiye tarihinin Mustafa Kemal Atatürk dönemi de bu kuralın içindedir."

4) Atatürk'ü yaşatmak için yapma payandalara gerek yoktur. Atatürk, kendi bütünlüğü içinde yaşama gücüne sahip olduğunu, bütün yozlaştırma ve bölme çabalarına karşın, bugüne kadar göstermiştir. "Atatürk ilkelerini saptamak" gerekçesiyle onu dar kalıplara koymak, yoruma ve tartışmaya kapamak, Atatürk'ü hiç sevmediği "evliya" derekesine indirmek olur. Bir "Atatürk tabusu" yaratmanın gereği olmadığı gibi, Cumhuriyet Türkiye'sinde olanağı da yoktur.

5) Son olarak değinmek istediğimiz nokta, "10 Kasım Atatürkçülüğü" diyebileceğimiz uygulamanın yeniden düzenlenmesi gereğidir. "Onun temel görüşleri bireysel açıdan tek bir ilkeye indirgenecek olursa bunun akli egemen ve özgür kılmak olduğu kuşkusuz ileri sürülebilir. Atatürk'e sevgi ve saygı ile bağlı olan kuşaklara bugün düşen görev, akılcı bir tutumla Atatürk'ü anmanın yararlı biçimini ortaya koymaktır. Alışlageleni sürdürmek ve bu konuda bir tartışma açmayı sakıncalı bulmak, önce Atatürkçü düşüncenin özüne karşı gelmek olur."

Görüldüğü gibi, mekân ve zamandaki kesişlerden yola çıkan bir hatırlama ve anma geleneğinin yarattığı, içtenlikten ve içerikten uzak, fani Atatürk'e dönük "yaşatma"lar yerine, Atatürkçü düşüncenin ve eylemin özüne inen onarmalar ve katkılar, Atatürk'ü yaşatmanın biricik yoludur. Ölümünden bir yıl önce Türkiye Büyük Millet Meclisi'ndeki "açış" konuşmasında söyledikleri, 1971 Türkiye'si için de bir "amaç" niteliğindedir:

"Büyük davamız, en medenî ve en müreffeh millet olarak varlığımızı yükseltmektir. Bu, yalnız kurumlarında değil, düşüncelerinde temelli inkılâp yapmış olan büyük Türk milletinin dinamik idealidir. Bu ideali en kısa bir zamanda başarmak için fikir ve hareketi beraber yürütmek mecburiyetindeyiz. Bu teşebbüste başarı, ancak, türeli bir planla ve en rasyonel tarzda çalışmakla mümkün olabilir" Atatürk'ün sözünü ettiği "dinamik ideali" toplumumuzun gelişme doğrultusunu gösteren bir pusula haline getirmedikçe, gösterişli törenler ve parlak nutuklarla "Atatürk'ü Yaşatmak" bir avuntudan öteye gidemez.

Kaynak: Atatürk'ü Anlamak ve Tamamlamak, Prof.Dr. Cavit Orhan Tütengil, Nurer Uğurlu

Atatürk ve Atatürk'ün Çocuk Sevgisi

Atatürk, yaşamı boyunca tüm sevdiklerine hangi yaşta olursa olsun "çocuk" diye seslenirdi. Onun sözlüğünde çocuk sevgi demekti. O'nun çocuğu yoktu ama içinde bitip tükenmeyen bir çocuk sevgisi vardı. Bundan dolayı yüreği arada burkulmuş mudur bilmiyorum ama galiba bu ihtimal çok düşük; bütün Türk çocukları onun öz yavruları gibiydi. Atatürk, çocukların riyakârlık bilmeden bütün istek ve arzularını içlerinden geldiği gibi açıklamalarından çok hoşlanırdı. Son yıllarını da çok sevdiği bir çocukla geçirdi. Ülkü, Atatürk'ün çocuk sevgisinin bir simgesi oldu.

O'nun açık mavi gözleri her yerde çocukları arardı. Çağdaş ve mutlu Türkiye'yi çocuklarda görür ve çocuklarda bulurdu.

Tüm yurt gezilerinde çocuklara sevgi ile yaklaşır, onlarla uzun uzun konuşurdu. Vedat Demirci'nin anılarından öğrenildiğine göre; Atatürk bir gün çocuk balosuna gider. Ortalıkta bir şaşkınlık havası doğar. Küçük bir oğlan salonun orta yerinde kalır. Bu yavru hayranlıkla bir süre Atatürk'e baktıktan sonra: "Atatürk'üm, seni öpmek istiyorum" der. Ortalığa bir sessizlik dalgası yayılır. Bu derin sessizliği Atatürk'ün sesi bozar "Öyleyse, gel öp" der. Çocuk koşarak Atatürk'ün boynuna sarılır. O sırada diğer çocuklar da: "Biz de.. Biz de.." diye bağırırlar. Böylece tüm çocuklar Ata'yı doya doya öperler. Bu görüntü çoğu kişiyi ağlatır. Büyük Atatürk de ağlar. Evet, Türk çocuklarının bu engin sevgisi için ağlar. Hem de sevinç gözyaşlarını dökerek. O gün çevresindekilere övünçle: İşte benim kuşaklarım" der.

Atatürk çocuk davasının önemini her ortamda vurgulayarak çocuklara yönelik hizmetlerde rehberlik yapmayı sürdürmüştür. 17 Ekim 1922 yılında Bursa'da kendini karşılayan çocuklara aşağıdaki şekilde seslenerek nasıl bir gençlik istediğini belirtmiştir:

'Küçük hanımlar, küçük beyler Sizler hepiniz geleceğin bir gülü, yıldızı ve ikbal ışığısınız. Memleketi asıl ışığa boğacak olan sizsiniz. Kendinizin Ne Kadar Önemli, Değerli Olduğunuzu Düşünerek Ona Göre Çalışınız. Sizlerden Çok Şey Bekliyoruz.'

"Sizler, hepiniz geleceğin bir gülü ve ikbal ışığısınız. memleketi asıl ve işığa boğacak olan sizlersiniz..."

K. Atatürk

Atatürk Ve Halk

"Atatürk, tam bir halk adamıydı ve asıl kuvvet kaynağının halk olduğu inancında idi"

Cumhuriyetimizin 3. Yıldönümünde Ankara şehri, köylerden ve kasabalardan gelen halk ile dolmuştu. Tribünlerde geçit resmini selamlayan Atatürk'ü kadın, erkek bütün halk çılgınca alkışlıyordu. Atatürk, tribünden ayrılacağı sırada halk ile arasındaki asker kordonunun kaldırılmasını emretti, yaverini yanından uzaklaştırdı, halkın içine girdi. Ellerini halktan iki vatandaşın omuzlarına dayamış, adeta kendinden geçmiş ilerliyordu. Halk onu incitmek için arada bir boşluk bırakmıştı. Hayli gittikten sonra :

- Artık otomobile binseniz dediler.

Uyanır gibi oldu. Yanındakine :

- Sen belki ömründe sevmemişsindir; fakat hiç sevildin mi ? dedi. Bundaki zevk hiç bir şeyde yok. Hele aşkın Türk Milleti olursa. Beni bu zevkten biraz daha ayırmayın.

Taşhan'ın önüne kadar böyle, halkın kucağında geldi.

Cumhuriyetin 12. Yıldönümü için birçok döviz hazırlanmıştı. "Atatürk bizim en büyüğümüzdür.", "Atatürk bu milletin en yükseğidir.", " Türk milleti asırlardan beri bağrından bir Mustafa Kemal çıkardı." Gibi Döviz listesini gözden geçiren Atatürk hepsini çizdi, yalnız şunu yazdı : "Atatürk bizden biridir."

Atatürk der ki : "Millet sevgisi kadar büyük bir sevgi yoktur." İstiklal Savaşında benim de milletime yaptığım bazı hizmetler olmuştur sanırım. Fakat bunlardan hiç birini kendime mal etmedim. Yapılanların hepsi milletin eseridir, dedim. Aranacak olursa doğrusu da budur.

Geçmişte medeniyetler kurmuş bir soyun çocukları olduğumuzu ispat etmek için, yapmamız gereken şeylerin hepsini yaptığımızı ileri süremeyiz. Yarıda bırakılmış daha bir çok büyük işlerimiz vardır. Ben arkadaşlara şunu tavsiye ederim. Şahsınız için değil, kendisinden olduğunuz millet için çalışınız.

Falih Rıfkı ATAY

(Babamız Atatürk, 1955)

Atatürk'ün Barışçı Politikası

“Sömürgecilik ve emperyalizm yer yüzünde yok olup yerine uluslar arasında hiçbir renk, din ve ırk farkı gözeltmeyen yeni bir uyum ve işbirliği çağı egemen olacaktır”

K. Atatürk

Atatürk'ün dış politikasının temel hedeflerinden biri olan “barış” Atatürk'ün hedef olarak gösterdiği temel politikalandı. 1911 - 1912 döneminde cepheden cepheye koşan, durmadan savaşmak zorunda kalan Mustafa Kemal, her zaman barış özlemiyle yaşamış, Türkiye'nin millî sınırlar içinde egemenliğini güvenlik altına alan bir barışı sağladıktan sonra da onu korumak için elinden geleni yapmıştır.

Bazı şeyleri sadece ele geçirmek değil aynı zamanda ele geçen şeyleri ne denli koruyabiliyoruz, onu ne denli yaşatabiliyoruz işte o önemlidir. O'nu daha 1923 Şubatı'nda; “Savaş zorunlu ve hayati olmalıdır. Ulusun yaşamı tehlikeyle karşı karşıya kalmadıkça savaş bir cinayettir” dediğini görüyoruz.

Nitekim, savaşı yasaklayan 1928 Briand Kellogs Antlaşması'na ve ertesi yıl bu Antlaşmayı Doğu Avrupa'da hemen yürürlüğe koyan Moskova protokolüne Türkiye'nin katılmasını isteyen O'dur.

Numan Menemencioğlu'nun Dışişleri Bakanı bulunduğu sırada bir resmi davet sonrasında diplomatlara öğüt veren Atatürk, “Diplomatlar barışın kurmaylarıdır” demekle de hem barışı, hem de onun sağlanması için diplomasi yolunun önemini belirtmiş oluyordu.

Atatürk, barış ve devletler arasında ilgi, ilişkiler kurulması özlemiyle ki, Lozan Barış Antlaşması'yla yetinmemiş, Türkiye'nin başta komşular olmak üzere, tüm devletlerle dostça ilişkiler sürdürmesi için bir dizi antlaşma bağlılığı istemiştir. 1925 - 1930 döneminde bunların en önemlileri Sovyetler Birliği ile 1921 Dostluk Antlaşması'ndan sonra, 1929 yılında Saldırmazlık Paktı; Bulgaristan ile 1925 yılında bir Dostluk Antlaşması, ertesi yıl Fransa ile, Türkiye - Suriye ilişkileri konusunda, bir iyi komşuluk sözleşmesi ki 1930'da bunu bir de Türkiye - Fransa Dostluk Antlaşması izleyecektir. Daha sonra İtalya ile bir Tarafsızlık Antlaşması ve 1930 yılında, Yunanistan ile Dostluk Antlaşması olmuştur. Böylece Türkiye'nin etrafında dostluk çemberi tamamlanmıştır.

Atatürk 20 Nisan 1931 günü, milletvekilleri seçimleri öncesi, Cumhuriyet Halk Partisi lideri olarak, açıkladığı bir bildiriye: Yurtta Sulh, Cihanda Sulh için çalışıyoruz” demiştir. Atatürk'ün “Yurtta Sulh, Cihanda Sulh” ilkesi barışa verdiği değerin ifadesidir. Atatürk, içeride de dışarıda da barışın korunmasını temel amaç almıştı.

Bu anlayış, “her ne pahasına olursa olsun barış” demek değildi. Kurtuluş Savaşı sırasında görüldüğü gibi Atatürk, ancak Türkiye'nin temel hedeflerine ulaşıldığında, yani hakları kabul edildiğinde barışa razı olacağını ortaya koymuştu.

Atatürk, dünyada gerçek barışın kurulmasından yanaydı. Yani, savaşların nedenleri üzerinde durarak, bunları ortadan kaldırmadan gerçek barışa ulaşamayacağını bilincindeydi.

Atatürk bu özdeyişi yalnız bir dilek sayılmazdı. “Barış için çalışıyoruz” demek, “Onun sürdürülmesi için gerekli güvenlik önlemlerini alacağız” demektir. Başka bir deyişle, O’nun barışçılığı pasif, hareketsiz, sessiz bir tutum değildi. Tehlikeler karşısında uyanık kalınmalı, tedbirli olunmalıydı. Gerçekçilik bunu gerektiriyordu Kısacası, Atatürk için barış ve güvenlik birbirinden ayrılmayan kavramlardı.

Şimdi, 1933 yılında bulutlar kararmaya başlarken, Türkiye ve içinde bulunduğu bölgenin güvenliği için, Atatürk’ün tutumuna değinebiliriz. Batının sanayi ülkeleri başta olmak üzere, dünya 1929-34 ekonomik bunalım içindedir. Milletler Cemiyeti üyesi büyük devletlerden Japonya 1931 Eylül’ünde Mançurya’da Çin’e saldırmıştır. Buna karşı bir eyleme geçmeyen Milletler Cemiyeti’nin güvenilirliği sarsılmıştır. Mussolini İtalya’sı emperyalist emeller peşindedir. İlk Habeşistan’ı ele geçirmeğe hazırlanmaktadır. Almanya’da 1933 başlarında başbakanlığa getirilen Hitler ki Ağustos 1934’de Hinderburg’un ölümü üzerine devlet başkanlığını da üstlenip Almanya’nın Führer’i olacaktır. Versailles Barış Antlaşması’nın bağlarını koparmak üzeredir. Amerika Birleşik Devletleri ise 1921’den beri, silahsızlanma konuları dışında, dünya işlerine pek karışmamaktadır. Sovyetler Birliği, Hitler’in Mein Kamp adlı kitabında Doğu Avrupa’da Almanya’nın genişleme emellerinden söz etmesi nedeniyle kaygı içindedir.

Bu durumda, Versailles Antlaşması’na ve onu bütünleyici nitelikteki 1925 Locarno Antlaşması’na ve 928 Briand / Kellogg Pakti’na saygıyı sağlamak, dolayısıyla Milletler Cemiyeti’nin toplu güvenlik sistemini ayakta tutmak sorumluluğu İngiltere ile Fransa’ya düşmektedir. Oysa, her iki ülkede kamuoyu yeni bir savaş hazırlığına karşıdır.

Hatay bölgesi Misak-ı Millî sınırları içindeydi. 1921 Türk - Fransız Ankara Antlaşması’yla Hatay’ı Türkiye’ye bağlamak olanağı bulunamamışsa da, orada çoğunlukta olan Türkler yararına özel bir yönetim rejimi kurulması, Türkler’in kültürünün geliştirilmesi ve Türkçe’nin resmi bir nitelik taşıması sağlanmıştı.

Atatürk’ün dış politikada ön yargıları yoktu. O, değişen uluslararası durum içinde, barışçı Türkiye’nin çıkarları ne ise onu yapmıştı. Nitekim, 1421-1935 döneminde Sovyetler Birliği ile dayanışma içinde kalmış, 1936’dan sonra İngiltere ile yakınlaşma sağlayıp Türk dış politikasında Sovyet etkisini dengelemiş, Dünya Savaşı yaklaşırken saldırgan niyetleri belli olan devletlere karşı batılılarla (İngiltere ve Fransa) ittifak hazırlığına girişilmesini onaylamıştı. Eğer yaşasaydı, kanımızca savaştan hemen sonra, Türkiye’yi tehdit eden Sovyetler Birliği’ne karşı Nato’ya katılmasından da, toplu güvenlik uğruna, Birleşmiş Milletler çerçevesinde, 1950’de Kore’ye asker gönderilmesine duraksama göstermeyecekti.

Atatürk zamanında Türkiye’de yabancı devletlerin temsilcilerinden kimileri de anılarını yazmışlardır. Fransızlar’ın ilk temsilcisi Alb. Jeanmougin, ilk Büyükelçi Sarraut, daha sonra Chambrun, ilk Amerikan Büyükelçisi Grew, daha sonra Sherril bunlar arasındadır. Ancak, yapıtlarında analizler yoktur.

1981 yılında Atatürk’ün doğumunun 100. yılında, Türkiye’de olduğu gibi, dışarıda da Atatürk üzerinde yeni kitap ve makaleler çıkmıştır. Bunlar arasında, Fransa’da Türk İncelemelerini Geliştirme Birliği’nin “Turcia” adlı dergisinin Atatürk özel sayısı özellikle belirtilmeğe değer.

Bugün batıdaki ülkelerde sık sık Türkiye’nin hiçbir zaman tam batılı olamayacağı sanki temenni edilircesine söylenirken, doğumzdaki ülkelerde de Türkiye’nin İslâm’dan uzaklaştığı yolunda iddialar vardır. Bunlar Atatürkçülüğü iyi anlamamaktan kaynaklanmaktadır.

Doğumzdaki kardeşlerimiz merak etmesinler. Türkler İslâm dinine bağlıdır. Türklerle onlar arasında, kökü bin yıl öncelerine dayanan kültür bağları vardır. Ama, çağdaş dünyada toplum yaşamının çağdaş koşulların gereklerine göre düzenlenmesi zorunluluğu da ortadadır. Türkiye Atatürk’ün ortaya koyduğu toplum düzenini kimseye model, örnek olarak göstermiyor propagandasını da yapmıyor ama ona inanıyor. Şuna da inanıyor ki bu düzen Haçlı Seferleri’nden beri bin yıldır süregelen İslâm - Hristiyan savaşımına son verip doğu ile batı arasında karşılıklı anlayış ve işbirliğine erişmenin tek yoludur ve Türkiye bu yol üzerine köprü kurmuştur.

Elif Aydın

Kaynak: ATATÜRK ARAŞTIRMA MERKEZİ DERGİSİ, Sayı 44, Cilt: XV, Temmuz 1999

Saltanatın Kaldırılması

1 Kasım 1922

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin 1 Kasım 1922'de kabul ettiği 308 numaralı "Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin, hukuku hâkimiyet ve hükümrâninin mümessili hakikisi olduğuna dair" adlı kararnamesi ile gerçekleşmiştir.

Saltanatın kaldırılmasıyla beraber Osmanlı İmparatorluğu resmen sona ermiştir.

SÜRECİ

Saltanatın kaldırılmasına doğrudan doğruya yol açan olay, Kurtuluş Savaşı'nın başarı ile sonuçlanmasından sonra toplanması öngörülen barış konferansına Ankara ve İstanbul hükümetlerinin birlikte davet edilmeleridir.

17 Ekim tarihli bir telgrafla sadrazam Tefik Paşa barış konferansında ortak bir tavır belirlemek amacıyla Mustafa Kemal'e başvurmuştur. 20 Ekim tarihli, Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına hitap eden ikinci bir telgrafta Tefik Paşa Babıali ile Büyük Millet Meclisi arasında amaç bakımından tam bir birlik olduğunu, Sevr Antlaşmasını iptal ettirmek ve işgalin sonuçlarını ortadan kaldırmak için beraberce mücadele edildiğini belirterek ulusal birliğin önemini vurgulamış ve vatan uğruna kişisel hırslardan vazgeçilmesi gerektiğini belirtmiştir.

28 Ekim'de İtilaf Devletleri İsviçre'nin Lozan kentinde toplanacak olan konferansa İstanbul ve Ankara hükümetlerini resmen davet etmiştir. Bunun üzerine iki gün sonra toplanan TBMM, İstanbul hükümetinin tasfiyesine yönelik 82 imzalı karar tasarısını görüşmüşse de aynı gün sonuç alamamış, ancak 1 Kasım tarihli toplantıda Mustafa Kemal'in sert müdahalesi üzerine saltanatın kaldırılmasına karar vermiştir.

Kararname, ilga hükmünü geriye yürüterek "İstanbul'daki şekli hükûmetin 16 Mart 1920'de tarihe intikal ettiğini" bildirmiştir. Aynı gün alınan bir başka Meclis kararıyla 1 ve 2 Kasım günleri milli bayram ilan edilmiştir.

Mustafa Kemal'in ifadesine göre milletvekillerinin birçoğu saltanatın kaldırılması kararına karşı çıkmışlardır. Bakanlar kurulu başkanı Rauf Bey (Orbay) başta karşı çıktığı karara 29 Ekim'de Mustafa Kemal ile görüştüktan sonra taraftar olmuştur. Buna karşılık liberal görüşleriyle tanınan Mersin vekili Selahattin Bey (Köseoğlu) sonuna kadar karara muhalif kalmıştır. Oylama sırasında bağırişarak açık oy ve sayım isteyen milletvekillerine rağmen sayım yapılmamış ve kararın oy birliği ile alındığı ilan edilmiştir.

Gerek Rauf gerek Selahattin Beyler daha sonra kaleme aldıkları anılarında, cumhuriyete prensip olarak karşı olmadıklarını, ancak padişahlığı kişisel diktatörlük eğilimlerine karşı bir engel olarak gördükleri için kaldırılmasına muhalif olduklarını anlatırlar.

Hiyanet-i Vataniye Kanunu'nda 15 Nisan 1923'te yapılan bir değişiklikle, Saltanatın lağvına dair kararnameye karşı sözle ve basın yoluyla muhalefet etmek vatan hainliği kapsamına alınmış ve idamla cezalandırılmıştır.

Kararnamenin ilanından sonra sadrazam Tevfik Paşa başkanlığında 4 Kasım günü son toplantısını yapan Osmanlı hükûmeti istifasını padişaha sunmuştur. 5 Kasım'da Ankara hükûmetinin İstanbul'daki temsilcisi Refet Paşa (Bele) tüm bakanlık müsteşarlarını Divanyolu'ndaki Şark Mahfilinde toplayarak her türlü faaliyete son vermelerini tebliğ etmiştir. 7 Kasım'da Babıali'deki başbakanlık dairesi resmen boşaltılmış ve Osmanlı Devleti'nin resmî gazetesi olan Takvim-i Vekayi'nin yayınına son verilmiştir.

SONUÇLARI

Şeklen "halife" unvanını koruyan VI. Mehmed (Vahideddin) 10 Kasım'da son cuma selamlığına katılmış, ancak yaşamına ve özgürlüğüne yönelik tehditleri gerekçe göstererek 17 Kasım sabahı Boğaziçi'nde demirli bulunan İngiliz zırhlısı Malta'ya sığınmıştır.

19 Kasım'da TBMM, veliaht Abdülmecid Efendi'yi halife ilan etmiştir. 3 Mart 1924'te çıkarılan bir kanunla halifelik de lağvedilmiş ve tüm Osmanlı Hanedanı mensupları yurt dışına çıkarılmıştır.

Mustafa Kemal Atatürk'ün Yaptığı Yenilikler Nelerdir

Atatürk hayatta iken yapmış olduğu bir çok önemli yenilikler ile ülkemize yeni bir yaşam vermiştir. Atatürk dönemin'de yapmış olduğu yenilikler kısaca özeti sizler için araştırarak derledik. Atatürk,Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerini atarken devlet anlayışında bir devlet oluşturmak için hayatı boyunca gerçekleştirdiği yenilikler ve devrimler sayesinde mühim işlere imza atmış eskiden kalma zararlı ve geçerliliğini yitirmiş bir çok şeyi yeniden yapılandırmıştır. Bu nedenle karşımıza şöyle bir soru çıkarsa Atatürk döneminde hangi yeni hizmetler ve yenilikler yapmıştır? sorusu yöneldiğinde nasıl bir cevap vermemiz lazım. Bir kere şunu bilmemiz lazım Atatürk, her türlü yenilik ve ilerlemede öncü olma görevini üstlenen bir liderdi. Bunun için Vatanı için toprağı için milleti için bu yeniliklerle toplumun modern dünya ile aynı çizgiyi yakalamasını hedeflemiştir. Bu nedenle bu yenilikler, tüm dünyaya örnek teşkil edecek niteliktedir. Ayrıca Ülkemizde Cumhuriyet'in ilanından önce ve sonra pek çok yenilikler de ortaya koymuş ve gereğini yapmıştır. Bu yenilikler toplumumuzun hızla gelişimine katkıda bulunmuştur ve bulunmaya da devam etmektedir. Bunların yanı sıra, kapatılan kurumların yerine çağdaş uygarlık seviyesine uygun ve ulusal anlayışımıza yakışır kurumları açılmıştır. Bu yenilikler sırasıyla şöyledir;

Atatürk'ün Yaptığı Yenilikler

1. Millet Mekteplerinin Açılması

(1920): Arap harflerinin kaldırılması ve yeni harflerin kabul edilmesi ile birlikte halkın okuma ve yazmayı öğrenmesi için açılmış 4 ay süreli kısa kurslardır.

2. Teşkilatı Esasiye Kanunu (1921) :

İşgal altında iken meclisten çıkarılan ve güçler birliğinin esas alındığı Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk anayasasıdır. İşgal altında bulunulmasından ve ülkenin zor döneminde çıkarıldığı için çok uzun değildir.

3. Cumhuriyetin İlanı (29 Ekim 1923) :

İlk anayasanın ardından daha kapsamlı bir anayasa yazılmış ve 1923'de yönetim biçimi Cumhuriyet olarak seçilerek Anayasa mecliste kabul edilerek ilan edilmiştir.

4. Eğitim ve Öğretimin Birleştirilmesi

(1924): Farklı türden okulların kapatılarak, farklı kültür ve mekanda yetişen öğrencilerin arasında bulunan kültürel çatışmaların kaldırılması amacıyla medreseler kapatılmıştır.

5. Halifeliğin kaldırılması ve Osmanlı hanedanı mensuplarının yurt sürgün edilmesi (3 Mart 1924).

Saltanatın kaldırılmasından ve Mehmet VI Vahdettin'in İstanbul'dan ayrılmasından sonra, TBMM'nin 18 Kasım 1922'de halife seçmiş olduğu Abdülmecit Efendi, eski rejim yanlılarının tek umdu haline gelmiş, bundan güç alan Abdülmecit Efendi de, yeniden törenler düzenlemeye, demeçler vermeye bazı İslâm ülkelerinin kendisine bağlılık bildirmeleri üstüne, İslâm dünyasının önderi tavrı takınmaya başlamıştı. Bu durumun yeni kurulmuş cumhuriyet yönetimi için tehlikeli olabileceğini kavrayan Atatürk, İzmir'deki ordu tatbikatları sırasında ordu komutanlarına hilafetin kaldırılması konusunda düşüncesini açıklayıp, yasanın meclis gündemine getirilmesini kararlaştırdı. 1 Mart 1924'teki bütçe görüşmelerinde halifeye ve Osmanlı hanedanına verilecek ödenek konusunun gündeme getirilmesinden sonra, 3 Mart 1924'te kabul edilen yasayla, halifelik kaldırılıp, ilerde saltanat ve halifelik iddiasında bulunmamaları için Osmanlı hanedanı üyelerinin de yurt dışına çıkarılmaları kabul edildi.

6. 1924 Anayasası'nın İlan Edilmesi (20 Nisan 1924) : Eski anayasanın ihtiyaçlara cevap vermemesi sonucunda yeni Anayasa ihtiyacı ortaya çıkmıştır. Bu sebeple tam 105 maddeden oluşan yeni anayasa yazılarak mecliste kabul edilmiştir.

7. Şer'iye Mahkemelerinin Kapatılması (1924) : Osmanlı devleti döneminde İslam hukukunun işletildiği mahkemelerdir. Bu mahkemeler şeri kuralları uygulamaktaydı. 1924 yılında kapatıldı.

8. Çok Partili Siyasi Hayata Geçiş Denemeleri (1924-1930) : Çok partili ve daha demokratik sisteme geçiş amacıyla Mustafa Kemal Atatürk tarafından Cumhuriyet Halk Fırkası kurulmuştur. Atatürk halkın söz sahibi olduğu bir yönetim sistemini benimsiyordu. Bu nedenle de çok partili hayata geçilmesini istedi.

9. Mecellenin Kaldırılması (1924-1937) : Osmanlı döneminde İslam hukukuna göre hazırlanan Medeni Kanundur. Atatürk tarafından Batıdan alınan bir medeni kanunun gelmesi gerektiğine inanıyordu. Bu nedenle uygun görünen İsviçre Medeni Kanunu kabul edildi.

10. Şapka Kanunu (25 Kasım 1925) : Yaşayış tarzı olarak uygarlığı ve çağdaşlığı destekleyen Atatürk daha çağdaş olacağı gerekçesi ile devlet memurlarının şapka takmasını zorunlu hale getiren bir yasayı meclisten geçirerek yasalaştırılmıştır. Atatürkün getirdiği yenilikler.

11. Kılık ve Kıyafette Değişiklik (1925-1934) : Ülke halkını her alanda çağdaş ve uygar düzeye çıkarabilmek için değişiklikler tasarlarken, dış görünüşüyle de bunu vurgulaması gerektiğine inanan Mustafa Kemal'in, 25 Ağustos 1925'te Kastamonu'ya yaptığı bir gezide başına şapka giyip, "Buna şapka derler" diye halkı şapka giymeye özendirmesinden sonra, 25 Kasım 1925'te Şapka Giyilmesi Hakkındaki Kanun çıkarılıp, din sel giysilerle sokakta gezilmesi yasaklandı.

**Eski Ölçü Birimleri Nasıldı ?
Ve Zaman ve Neden Uluslararası Ölçü Birimlerine Geçiş Yaptık ?**

Uzunluk Birimi

Ağırlık, Tartı Birimi

Zaman Birimi

Takvim

12. Takvim Saat ve Ölçülerde Değişiklik (1925-1935) : Batıya uyum sağlamak ve ticarete esnafların birbiri ile uyum sağlaması ve daha kolay ölçebilmesi için ölçü birimlerinde değişiklik yapılmıştır. Örneğin Okka yerine batıda kullanılan gram ve kilogram birimleri getirilmiştir.

13. Medeni Kanunun Kabulü (1926) : Mevcut medeni kanunda erkeğin üstünlüğü vardı. Bu nedenle daha modern bir medeni kanunun gerektiğine inanan Atatürk en uygun kanunun İsviçrede olduğunu karar verdi. Mecelle kaldırılarak yerine bu medeni kanun getirildi.

14. Türk Ceza Kanunu (1926): İtalya'dan alınarak uygulandı.

15. Türk Kadınının Medeni ve Siyasi Haklarına kavuşması (1926-1934) : Atatürk Anadolu kadınlarının söz hakkı olduğuna inanır ve siyasette olmalarını isterdi. Bu sebeple yapılan kanunlarla kadınlara seçme seçilme hakkı verildi. Medeni kanunda yapılan değişiklikler ile de erkeklerle aynı haklara sahip oldu.

16. Harf Devrimi (1928) : Öğrenilmesi son derece güç olan Arap abecesinin okuryazar sayısının artmasını engellediğini, 1926'dan başlayarak yaptırdığı araştırmalar sonucunda, Türkçe'nin yapısına en uygun abece olduğuna karar verilen Latin abecesi alınıp, yeniden düzenlenerek, 1 Kasım 1928'de çıkarılan Türk Harfleri Hakkında Kanun'la yürürlüğe kondu ve Atatürk'ün kendisinin de katıldığı yaygınlaştırma çalışmaları sonucunda, kısa süre içinde benimsendi.

17. Maarif Teşkilatı Hakkında Kanun (1926)

18. Medreselerin Kapatılması (1926)

19. Kabotaj Kanunu (1 Temmuz 1926)

20. Devletin Dinine İlişkin Maddenin Anayasadan Çıkartılması (1928)

21. Üniversite Reformu (1933)

22. Soyadı Kanunu (21 Haziran 1934)

23. Laiklik İlkesinin Anayasaya Eklenmesi (1937)

24. Atatürk İlkeleri'nin tamamının anayasaya girmesi (5 Şubat 1937).

25. Tekkelerin, zaviyelerin ve türbelerin kapatılması (30 Kasım 1925).

26. Efendi, Bey, Paşa gibi lakap ve unvanların kullanımının yasaklanması (26 Kasım 1934).

27. İslam vakıflarının devlet idaresine alınması (1924).

28. İsviçre Medeni Kodundan çevrilerek hazırlanan Medeni Kanun'un kabulü (1926).

29. İtalyan Ceza Kanunu'ndan çevrilerek hazırlanan Türk Ceza Kanunu'nun kabulü (1927).

Atatürk'ün getirdiği yenilikleri şu başlıklar altında toplayabiliriz:

Atatürk'ün Eğitim ve Kültür Alanındaki Yenilikler:

- * Öğretimin birleştirilmesi (3 Mart 1924)
- * Yeni Türk harflerinin kabulü (1 Kasım 1928)
- * Türk Dil ve Tarih Kurumlarının kurulması (1931-1932)
- * Üniversite öğreniminin düzenlenmesi (31 Mayıs 1933)
- * Güzel sanatlarda yenilikler

Atatürk'ün Toplumsal Yenilikler

- * Kadınlara erkeklerle eşit haklar verilmesi (1926-1934)
- * Şapka ve kıyafet yeniliği (25 Kasım 1925)
- * Tekke zâviye ve türbelerin kapatılması (30 Kasım 1925)
- * Soyadı kanunu (21 Haziran 1934)
- * Lâkap ve unvanların kaldırılması (26 Kasım 1934)
- * Uluslararası saat, takvim ve uzunluk ölçülerin kabulü (1925-1931)

Atatürk'ün Ekonomi Alanında Yenilikler

- * Aşârın kaldırılması
- * Çiftçinin özendirilmesi
- * Örnek çiftliklerin kurulması
- * Sanayiye Teşvik Kanunu'nun çıkarılarak sanayi kuruluşlarının kurulması
- * I. ve II. Kalkınma Planları'nın (1933-1937) uygulamaya konulması, yurdun yeni yollarla donatılması
- * Soyadı Kanunu gereğince, 24 Kasım 1934'de TBMM'nce Mustafa Kemal'e "Atatürk" soyadı verildi.

Atatürk'ün Siyasal Yenilikler

- * Saltanatın Kaldırılması (1 Kasım 1922)
- * Cumhuriyetin İlanı (29 Ekim 1923)
- * Halifeliğin Kaldırılması (3 Mart 1924)

Atatürk'ün Hukuk Yeniliği :

* Mecellenin kaldırılması (1924-1937)

* Türk Medeni Kanunu ve diğer kanunların çıkarılarak laik hukuk düzenine geçilmesi (1924-1937)

Atatürk'ün Milli Güç Yeniliği :

* Siyasi güç

* Ekonomik güç

* Askeri güç

* Sosyo kültürel güç

Atatürk'ün Kadın Hakları Yeniliği

* İlk Türk devletlerinde kadın ve erkekler eşitti.

* Osmanlı devletinde kadınlar bir çok haklarını kaybetti.

* Medeni kanun ile kadın erkek eşitliği sağlandı.

* Kadınlara 1934 yılında seçme ve seçilme hakkı verildi

Atatürk'ün Yeni Harflerin Kabul Yeniliği

* Cumhuriyetten önce Arap harfleri kullanılıyordu.

* Okuma yazma öğrenmek çok zor oluyordu.

* Türk dilinin yapısına uygun ve öğrenmesi kolay olan Latin harfleri hazırlandı.

* 1 kasım 1928'de TBMM yeni Türk harflerini kabul etti.

* Türk dilini yabancı dillerin etkisinden korumak için, Atatürk Türk dil kurumunu kurdurttu.

Atatürk'ün Anayasa Yeniliği

* Devletin yönetim biçimini gösterir.

* Yasama,yürütme ve yargının nasıl kullanacağını gösterir.

* Vatandaşların temel hak ve görevlerini gösterir.

* Devletin temel kanunudur.

* Kanunlar anayasaya aykırı olamaz.

* 20 ocak 1921'de TBMM'si ilk anayasasını kabul etti.

* Daha sonra başka anayasalar hazırlandı.

Atatürk'ün Türk Medeni Kanunu Yeniliği

* Kişilerin hakları,borçları,aile kurması,boşanma miras işleri medeni kanuna göre olur.

* Cumhuriyetten önce medeni kanun yoktu.

* İsviçre medeni kanunu örnek alındı.

* TBMM 4 ekim 1926'da medeni kanunu kabul etti. Bu kanuna göre:

* Resmi nikah ve tek eşle evlilik getirildi.

* Evlenme,boşanma ve mirasta kadın erkek eşitliği getirildi.

Atatürk'ün Milli Eğitim Kadın Hakları Yeniliği

* Eğitimin amacı cehaleti ortadan kaldırmaktır.

* Atatürk,eğitimin çağdaş olmasını istemiştir.

* Anayasamıza göre,kız ve erkek öğrenciler için ilköğretim zorunludur.

* Okullarda karma eğitim yapılır.

* Atatürk'e göre"kadınlarını eğitmeyen toplum yükselmez.

* Çağımız bilgi çağıdır.

Atatürk'ün Öğretim Birliği Yeniliği

* Osmanlı devleti zamanında medrese ve okul diye iki ayrı eğitim kurumu vardı.

* TBMM 3 mart 1924'te öğretim birliği kanununu kabul etti.

* Bu kanuna göre;

* Tüm okullar milli eğitim bakanlığına bağlandı.

* Medreseler kapatıldı.

* Eğitim sistemimiz laikleştirildi.

Yarının Adamı Olmak

“Arkadaşlar, ben namuslu askerim.
Benimle arkadaş olmak isteyenlerin de namuslu olmaları gerekir.”

Mustafa Kemal, Çerkezlerin oturduğu Kutaytara'nın doğusundaki köye gitti. Çerkezler onu ve yanındakileri soygunculardan sanarak iyi karşılamadılar. Bir müddet sonra anladılar ki, bunlar dertlerini dinlemeye, kendilerine iyilik yapmaya gelmişlerdir, hemen anlaştılar. Köy ileri gelenlerinden biri dedi ki:

“Siz ne dersiniz yaparız. Fakat bizi ezen devletin istediğini yapmayız.”

Bir gün bu köye hücum eden bir kolağasıyla kuvvetlerini köylüler kuşatmışlar, öldürmek üzereydiler. Mustafa Kemal biraz arkadaydı.

Tam zamanında yetişti.

Köylüler onu görünce etrafını sardılar, kolağasını ona başışladılar.

Birlik başındakiler yine bir hayli para toplamışlardı. Mustafa Kemal'e de bir hisse vermek istiyorlardı. Onun için ya şerefli gelecek zamanlara doğru yükselerek gitmek veya o yaşta para uğruna lekelenmek vardı. Maddi çıkarlar karşısında küçülenlerden büyük yetişmez. Mustafa Kemal kararını vermişti. Vurgundan pay alıp almamakta tereddüt eden bir arkadaşına sordu:

“Bugünün adamı mı olmak istiyorsun, yoksa yarının mı?”

“Elbette yarının adamı olmak isterim.”

“Öyleyse hisse alamazsın, ben de almadım ve alamam.”

O sırada alayında bulunanlara da şöyle seslenmişti:

“Arkadaşlar, ben namuslu askerim. Benimle arkadaş olmak isteyenlerin de namuslu olmaları gerekir.”

Kaynak:

Atatürk'ten Gençliğe Unutulmaz Anılar, Ahmet Gürel, Mayıs 2009

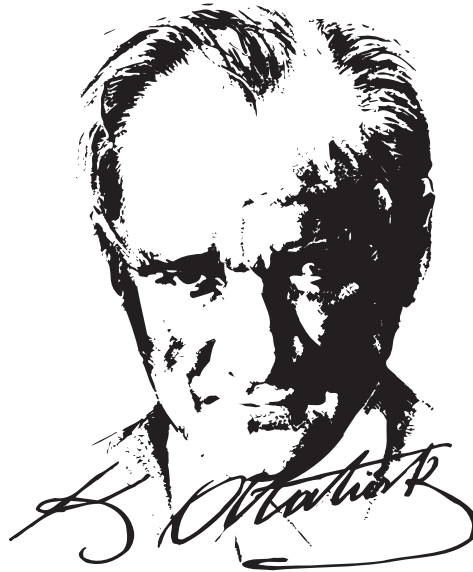
Atatürk'ün Bilim Ve Akla Verdiği Önem

Atatürk'ün fikir ve düşüncelerinin özünü oluşturan Atatürkçülük, her türlü dogmatik unsurdan arınmış gerçekçi ve akılcı bir dünya görüşüdür. Gerçeklerden kaynaklanan sorunlar karşısında aklın ve bilimin öncülüğünü benimseyen bu çağdaş görüş, milletimizi daima iyi ve yararlı olana yöneltmiş ve yöneltecek olan görüştür.

Atatürkçülük bir yandan akıl ve bilime dayandığı yani pragmatik bir nitelik taşıdığı, öte yandan ise millî egemenlik ilkesinden yola çıktığı ve özgür bir toplum yaratılmasını öngördüğü için demokratik, genel olarak da pragmatik-demokratik bir düşünce sistemidir. Atatürkçülük Türkiye'nin gerçeklerinden doğmuş, sistemleşmiş fikirler bütünüdür. Bir taraftan bütünüyle birlikte Millî Mücadele'yi içine almakta, diğer taraftan toplumda yapılan kökten değişiklikleri kapsamaktadır. Kısaca Atatürkçülük, Türk milletinin sistemleşmiş fikir gücü ve geleceğe bakan yönüyle de ülküsüdür.

Atatürkçülük akıl ve bilimi rehber edinmiş, çağdaşlaşma ideolojisi olarak da lâikliği benimsemiş, yeniliğe açık olması nedeniyle inkılâpçı yani gelişmeye açık bir düşünce sistemidir. Inkılâpçılık dinamik ideale, hedefe yönelik esasları bünyesinde barındırır.

Kurtuluş Savaşı'ndan sonra siyasal, toplumsal, kültürel, ekonomik alanlarda gerçekleştirilen inkılâplarla ülkemiz modern dünyada yerini almıştır. ATATÜRK, akıl ve bilimin ışığında bütün bunları gerçekleştirmiştir. ATATÜRK, akılcılığı asker, devlet adamı ve önder kişiliklerinde hep ön plânda tutar, dogmatik kalıplardan uzak durur. Akla mantığa aykırı her düşüncüyü, her kurumu reddederek akılcılığı bilimle tamamlar. Nitekim ATATÜRK, "Dünyada her şey için, medeniyet için, hayat için, başarı için en hakikî yol gösterici bilimdir fendir." demiştir. Türk milletinin yürümekte olduğu ilerleme yolunda elinde ve kafasında tuttuğu meş'aleyi müspet bilim olarak görür. O bütün bu yenilikleri gizli kapalı bir batı hayranlığı ile değil, aklın yol göstericiliği ile gerçekleştirmiştir. Bakın ATATÜRK şöyle der: "Benim manevî mirasım ilim ve akıldır. Benim Türk milleti için yapmak istediklerim ve başarmaya çalıştıklarım ortadadır. Benden sonra beni benimsemek isteyenler, bu temel eksen üzerinde akıl ve bilimin rehberliğini kabul ederlerse, manevî mirasçılarım olurlar."

"Benim manevî mirasım ilim ve akıldır.

Benim Türk milleti için yapmak istediklerim ve başarmaya çalıştıklarım ortadadır.

Benden sonra beni benimsemek isteyenler, bu temel eksen üzerinde akıl ve bilimin rehberliğini kabul ederlerse, manevî mirasçılarım olurlar."

İkbal Gazetesi'ne Yazdığı Mektup 29 Ekim 1909

Muazzez vatandaş;

Bir müddetten beri Bingazi ahvali Bingazi memurinden bazısı hakkında gazetenize derceylemekte olduğunuz malumatın, pek basit nazar ve fikirli müstenit olduğuna şüphe edilemez. Gazetenizin böyle araz-ı şahsiye (kişisel garaz) ve müsteniden vaki olan ihbaratın vasıta-i neşr ü tamimi olması, Bingazide birçok erbab-ı hamiyetin yekdiğerine şüpheli nazarlarla bakmasını, tesis ve takviyesi selamet-i millet ve saadet-i namına elzem olan uhuvvet-i umumiye iras-ı halel edebilir.

BÖLÜCÜLÜĞÜ DEĞİL BİRLİĞİ SAVUNUNUZ

Efrad-ı millet beyrinde nifakı değil, ittihat ve ittifakı temine, yekdiğerden ahz-ı intikam hissiyatını tevlide değil, devr-i istibdat ve zulmetin tadiğar-ı levsiyatı olan fena hislerin kalplerden tebidine medar olacak makalat-ı hakimane ve akıllane dercine sa'yedilse gazetenizin şerefli teali eder, hizmeti müfit olur. Hükümet-i sabıkanın perver-şeyyap eylediği zulüm malumdur. Yanlış malumata müsteniden bazı erbab-ı namus ve hamiyetin de o guruh-i müstebideye karıştırılması pek büyük hatadır.

GAZETELER VE BASIN HALKYASASI

Bir ayı mütecaviz bir müddet beridir vatanımızın Afrikasında seyahat ve ahval-i mahalliye, efkarı umumiye hissiyat-ı müteakibileyi tahkik ediyorum. Buna binaen gazetenizle dercine tavassut edilen hususatın hakikate mukarin olmamakla beraber pek muzir olduğunu dermeyan edebilirim.

Gazetelerimizin ahlakıyatımıza ulviyet, hissiyatımıza nezahet ve necabet ve maneviyatımıza kuvvet verecek makalata tecellisiz olduğunu görmek isteriz.

Hulus-i vicdanıma emin olunuz kardeşim.

Erkanıharbiye Kolağası

Mustafa Kemal

Kırk asırlık Türk Yurdu Yabancı Elinde Kalamaz!

“Her millet, layık olduğu yaşayışa erer...”

Atatürk'ün Adana'da Hatay için:

-“Kırk asırlık Türk yurdu yabancı elinde kalamaz!” demesinden iki gün sonraydı. Mersin'de istasyondan şehrin içine doğru yavaş gidiyordu. Yolun üstüne siyahlar giyinmiş ve ellerinde büyük bir afiş tutan bir kaç genç kız çıktı. Afişte şu yazı vardı:

-“Suriye hemşerinizi de kurtarın.” Suriye, ancak din kardeşi olan bir milletin vatanyıdı. Türkiye de artık dinci değil, milliyetçi bir devlettir. Suriye içinde, bütün esir yurtlar için olduğu gibi, kurtuluş dilerdi. Ama kurtarmaya kalkmak gereksiz olurdu.

Etrafta hiçkırıklar ve gözyaşları yoktu; Atatürk'ün de gözleri ıslanmış değildi. Suriyelilerin 1. Dünya savaşında Türk düşmanlarıyla birleştiklerini, Türk ordusunu arkadan vurmaya çabaladıklarını, belki ihanet ettikleri için ihanete uğradıklarını düşünüyordu.

-“Her millet, layık olduğu yaşayışa erer...” Dedi ve yürüyüp gitti.1

Türk milleti hiçbir zaman esirlikte kalamaz

Damar Arıkoğlu, Adana anılarına şöyle devam ediyor:

-“Biraz daha yürüdük; Baraja giden yol kavşağına vardığımız zaman yolun solunda kadınlı erkekli siyahlar giymiş büyük bir kalabalık, siyah bayraklar ellerinde, başlarında Tayfur (Sökmen) Bey sıkıntı içinde ve feryatla Gazi'yi selamladılar.

Bir kısımda ağılıyordu. Tabii Paşa durakladı, bu kalabalık tamamiyle Hataylılardan oluşmuştu. 15–16 yaşlarında baştan aşağıya siyahlar içinde bir genç kız elinde bir siyah bayrakla yaklaştı. Gazi'nin karşısında gözyaşları arasında içten gelen, bağlı bulunduğu toplumun özlem ve ızdırabını temsil eden acıklı bir dille, Hatay'ın anavatanından ayrı kalmasını, Fransızların zulüm ve işkenceleri içinde kalan 500 bin Türk'ün feci durumlarını, cehennemi hayatlarını hem ağılıyor hem de ağlatıyordu:

-‘Ne olur Paşam bizleri de kurtar. Bu zalim Fransızların esirliğinde bizi bırakma. Sana yalvarıyorum, bütün Hataylılar yalvarıyor; bizi de hürriyete, anavatana kavuştur’ dedikten sonra hiçkırı hiçkırı ağladı. Doğrusu Gazi, önümüzde olduğu için onun gözlerini göremedim, fakat Latife Hanım da bizim gibi aynı halde olduğunu gördüm.

Gazi tatlı bir sesle:

-‘Türk milleti hiçbir zaman mahkûmiyette ve esirlikte kalamaz; gönlünüz rahat olsun’ dedi. Bu şekilde bütün topluluğu ve hepimizi görülmelik

bir sevince boğdu. Tayfur Bey, ilk Hatay başarısını burada temin etmiştir. Gazi Mustafa Kemal Paşa'dan, şerefli bir askerden kararlılık ifade eden bir söz almıştı.”2

Gazi Mustafa Kemal Paşa, 15 Mart 1923 tarihinde Hataylılara verdiği sözü, 20 Mayıs 1938 tarihinde Dolmabahçe'deki hasta yatağından kalkarak ve yaşamını riske atarak geldiği Adana'da gerçekleştirdi. Onun bu ziyareti, Fransızlara ve de Suriye'ye bir gözdağıydı ve sonuçta Hatay anavatana kavuştu.

Hilmi Yücebaş, Atatürk'ten Nükteler, Fıkralar ve Hatıralar, İstanbul 1973, s. 98.

2 Damar Arıkoğlu, Hatıralarım, İstanbul 1961, s. 307–308.

Kaynak: Atatürk'ten Gençliğe Unutulmaz

Anılar,
Ahmet Gürel, Mayıs 200

SENİNLE YAŞAMAK

Gâzi Paşam!
Kelepçeler sıkarken beynimizi,
Hep seni aradık yüzyıllar boyu
Sebil olan kanımız hürmetine
Kabul etti Ulu Tanrı dileğimizi
Anafartalar'da serinlettin ilk kez,
Balkan acısıyla kavrulmuş yüreğimizi!
Sen vardın ya...
Bize de gülmeye başladı talih,
Artık cemre düşmüştü,
Türk'ün buz kesen iklimine,
Gayrı yazılamazdı sensiz,
Türk'e tarih!
Ve birden,
Ağmışken üstümüze,
Mondros'un zifir karası bulutları,
Sevr'i yazgı bilirken çürümüş soylular,
Ölü sayarken,
"Tek dişi kalmış canavarlar" bizi
Dirilttin hepimizi!

Bugün,
Başköşedeysen gönül sarayımızda,
Dalıyorsak mavi gözlerinin derinliğine,
Soluyorsak seni her an,
İnan, az bile!
Seni sevmek Gâzi Paşam;
Kutlu bir koşu tutturmak akıl yolunda,
Türklükle coşmak,
Ak ufuklarla buluşmak demek!
Cihan bilir, nasıl kavuştuk;
Sinmiş kulluktan, hür millete
Ve Türk adlı devlete!
Hiç kuşkun olmasın,
Namus bildik emanetini...
Tanık olsun tüm canlar,
Yer tanık olsun!
Gök tanık olsun!
Ufkumuzda ilkelerin,
Sonsuzlukta yaşayacak Cumhuriyetin!

Mevlüt Uluğtekin YILMAZ

AkcanEkspres
Gümrükleme Hizmetleri

Dünya standartlarında
hızlı güvenilir ve etkili

- İthalat işlemleri
- İhracat işlemleri
- Antrepo işlemleri
- Transit işlemleri
- Geçici ithalat
- Geçici ihracat
- ATA karnesi ve fuar işlemleri
- Geri gelen eşya işlemleri
- GTIP tespiti
- Teminat çözümleri
- İthalat ön çalışması
- İhracat ön çalışması
- İthalat maliyet hesaplamaları
- İhracat maliyet hesaplamaları
- Mevzuatla ilgili danışmanlık
- Serbest bölge giriş çıkış işlemleri
- İthalat yük takibi
- Ordino teslim alımı
- Özet beyan işlemleri
- Firmalar adına yurtdışı yazışmaları ve bunların takibi
- İthalat ve ihracatta gerekli uygunluk belgelerinin, sertifikaların ve üyelik başvurularının yapılması, resmi kuruluşlardan takibi ve temin edilmesi

Adres: Şair Eşref Bulvarı No:84-87 Kat:4 Daire:11 Alsancak - Konak / İZMİR
Telefon: +90 232 464 66 51(pbx), Fax: +90 232 464 66 53 , E-Mail: info@aegumruk.com

Mustafa Kemal

Ankara'da Türk Ocağı Delegeleriyle. (27.04.1930)

Ankara'da Türk Ocağı Delegeleriyle. (27 Nisan 1930) Ankara'da Türk Ocağı Tiyatrosu'nun açılışında. "Efendiler; hepiniz milletvekili olabilirsiniz. Bakan olabilirsiniz, hatta Cumhurbaşkanı olabilirsiniz. Fakat sanatçı olamazsınız." Mustafa Kemal Atatürk

Ankara'da Türk Ocağı Tiyatrosu'nun Açılışı

Marmara Köşkü'nde 11 Nisan 1930 Cuma akşamı Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın önünde sanatçıların geçirdikleri bu gece, can çekişen, kısırlaşmaya yüz tutmuş Türk tiyatrosuna yeni bir çehre ve umut açmıştır.

Gazi gibi büyük bir insan elbette bizi ağırlamak için oraya çağırır. Oyunlarımızı en sıcak bir ilgiyle izledikten sonra bize verilecek bir emri, söyleyecek bir sözü vardı. Nitekim okyanus dalgaları gibi geniş ve birbiri arkasından ağır ağır gelen iltifatlarından sora baş başa kaldığımız zaman:

- "Siz, buyurdular, benim ta ateşemiliterlik çağımdan beri memleketimizde görmeyi candan özlediğim bir hayali gerçekleştirdiniz. Böylesine birbirine bağlı bir sanatçı topluluğunu kendi yeteneklerinizle hazırlayıp bize getirdiniz, gösterdiniz. Şimdi ben Devlet Başkanı olarak soruyorum. Hükümetten ne gibi bir yardım istersiniz?"

Böyle bir soru karşısında hükümetten istenecek neler vardı. Önce o zamanlar yüzde otuz beşi bulan vergiler, daha neler istenmezdi. Maddi ve manevi sıkıntılarımız sonsuzdu. Fakat o anda.

Gazi Hazretlerinin engin gözlerine baktığım zaman, memleketin olduğu kadar tiyatronun da ileri günlerini düşündüm. Geçmişin değil, geleceğin de önemini hatırladım.

Biz veremli bir bayraktarı Büyükkada Mezarlığına yeni gömmüştük, biri de sanatoryumda tedavi edilecekti. Böyle giderse birkaç yıl sora Türk tiyatrosundan sıra sıra mezar taşlarından başka bir şey kalmayacaktı. Beni en çok ilgilendiren tiyatronun bizden sonraki durumuydu.

Onun için benden cevap bekleyen Gazi Mustafa Kemal'e

- "Bir tiyatro istiyorum Paşam", diyebildim.

Bu karşılıkla o günlerde beynimin içini saran yüklü düşünceden sanki bir anda kurtulmuş gibi hafifledim.

Gazi Hazretleri hemen, vaktin geç olmasına rağmen, Başbakan İsmet Paşa'ya haber gönderdi ve çağırttı.v

- "Paşam, sizi rahatsız ettim, buyurdular, fakat önemli bir hususu size arz etmek istiyoruz", diye beni tanıştırdı.

Bana da:

- "Haydi isteğinizi Paşa'ya tekrarlayın", buyurdular.

- "Bir tiyatro okulu istiyoruz Paşam", dedim.

O akşam Gazi Hazretleri, Genç Türkiye Cumhuriyetinin bütün büyükleri arasında Türk tiyatro sanatçıları için cömertçe dağıttıkları bin bir iltifattan sora söyledikleri nutku şöyle bitirmişlerdir:

- "Efendiler; hepiniz milletvekili olabilirsiniz. Bakan olabilirsiniz, hatta Cumhurbaşkanı olabilirsiniz. Fakat sanatçı olamazsınız. Hayatlarını büyük bir sanata veren bu çocukları sevelim."

MUHSİN ERTUĞRUL

Kaynak: Muhsin Ertuğrul, Cumhuriyet Gazetesi, 14.04.1963

* Gümrük Hizmetleri * Danışmanlık Hizmetleri

TUNCER GÜMRÜK MÜŞAVİRLİĞİ LTD. ŞTİ.

Kavacık Mah. Onarımlı Sok. Altay Han Apt. No:9/7 Kavacık-İstanbul / Türkiye

Tel: 0(216) 693 08 90 - 91 -92 Fax: 0(216) 693 08 93

info@tuncergumruk.com

ATATÜRK ÖĞRETMENLERE SESLENİYOR

Zaferi kutlamak için, İstanbul'dan kalabalık bir öğretmen topluluğunun Bursa'ya gelmesi üzerine, 27.10.1922 Cuma akşamı Şark Tiyatrosu'nda düzenlenen toplantıda, Atatürk'ün yaptığı konuşmanın sadeleştirilmişidir.

Bayanlar, Baylar!

İstanbul'dan geliyorsunuz. Hoş geldiniz. İstanbul'un ışık ocaklarını temsil eden yüce topluluğunuz karşısında duyduğum zevk sonsuzdur. Yüreklerinizdeki duyguları, kafalarınızdaki düşünceleri doğrudan doğruya gözlerinizde ve alınlarınızda okumak benim için olağanüstü bir sevinç kaynağı oluyor.

Şimdi karşınızda içime dolan en içten duyguyu, izninizle alarak, açıklayayım: İstirdim ki çocuk olayım ve sizin ders vermekle ışık saçan çevrenizde bulunayım, sizden feyiz alayım, siz beni yetiştiresiniz. O zaman ulusum için, daha faydalı olurdum. Ama ne yazık ki artık elde edilemeyecek bir isteğin karşısındayım. Bu isteğin yerine başka bir dilekte bulunacağım: Bugünün çocuklarını yetiştiriniz. Onları ülkeye, ulusa yararlı insanlar yapınız. Bunu sizden bekliyorum, istiyorum.

Bayan öğretmenler, Bay öğretmenler!

Belki de eski deyimle 'muallime' demediğim için, beni ayıplıyorsunuzdur. Ben dilimizde ille dişiliği belirten yabancı ekler kullanmanın gerekli olmadığını sanıyorum. Evet, erkek, kadın öğretmenler: Bilirsiniz ki ulusumuz büyük bir yıkım geçirdi. Devletimiz bir çöküntüye uğradı. Varlığımızı yeryüzünden silme yolunda birçok suçlar işlendi. Çok çalıştık, bugünkü başarıya ulaştık.

Bayanlar, Baylar!

Bir ulusu, uğradığı herhangi bir yıkımdan kurtarmakta, bir ulusu uyandırmakta, aydınların ne önemli bir ödevi olduğu gözden kaçamaz. Diyebiliriz ki bugüne ulus aydınlarının, doğruluğu, namusu, ulusu ve yurdu sevip kollayan çabaları ve hele günlük çıkarları hiçe sayan yüce duyguları ile kavuşabilmişizdir. Ama bugün ulaştığımız nokta, gerçek kurtuluş noktası değildir. Bu düşüncemi açıklayayım: Bir ulusun yıkımlara uğraması demek, o ulusun güçsüz, bakımsız, hasta olması demektir. Bunun için, asıl kurtuluş, sosyal yapıdaki hastalığı bulmak ve iyileştirme yollarını aramakla elde edilir. Ve ancak bilimsel yol tutulmuş olursa sağlık gerçekleşebilir. Yoksa derme çatma önlemlerle hastalık hiç iyi edilemez bir hale gelir. Bir sosyal toplumun eksikliği ne olabilir? Ulusu ulus yapan, ilerleten ve geliştiren güçler vardır. Düşünce güçleri, sosyal güçler...

Düşünceler, anlamsız faydasız, akla sığmaz saçmalarla dolu olursa, o düşünceler hastalıktır. Bir de sosyal yaşayış, akıldan mantıktan uzak, faydasız, zararlı birtakım görenek ve geleneklerle dopdolu olursa yaşama sayılamaz. İlerleyemez, gelişemez, inmeliler gibi olduğu yerde bocalar kalır. Ulusu ve ülkeyi kurtarmak isteyenler için coşkun sevgi, iyi niyet, günlük çıkarları hiçe sayma, evet, çok gereklidir ama toplumdaki hastalığı görmek, onu iyileştirmek ve toplumu çağımızın gereklerine göre ilerletip yetiştirmek için, bunlar yetmez; bunların yanında bilgi gerekir, teknik gerekir. Bilginin, tekniğin çalışma ve oluşma çevresi okuldur. Bunun için okulları açmak ve artırmak gerektir. 'Okul' adını hep birlikte saygı duyarak kutlayarak ayakta analım... Okul, genç kafalara, insanlığı saymayı, ulusu ve ülkeyi sevmeyi, bağımsız yaşamayı öğretir; bağımsızlık tehlikeye düştüğü zaman onu kurtarmak için tutulması gereken en doğru yolu belleten okuldur.

Yurdu ve ulusu kurtarmaya çalışanların, seçtiği yolda ve yürüyüşte birer namuslu uzman, birer onurlu bilgin olmaları gerekir. Bunu sağlayan okuldur. Ancak böylelikle her türlü girişimi güzel sonuçlara ulaştırmak elimizde olabilir.

Bayanlar, Baylar!

Ülkemizin en bayındır, en alımlı, en güzel yerlerini üç buçuk yıl kirli ayaklarıyla çiğneyen düşmanı yenip atan zaferin sırrı nerededir, bilir misiniz? Orduların yönetiminde çağdaş bilgi kuruluşlarını kılavuz yapmaktadır.

Ulusumuzu yetiştirmek için asıl olan okullarımızın, üniversitemizin kurulmasında hep bu yolu tutacağız. Evet, ulusumuzun, siyasal, sosyal yaşamında da, ulusumuzun düşünce eğitiminde de yol göstericimiz bilgi ve teknik olacaktır. Okulla, okulun verdiği bilgi ile Türk ulusu, Türk sanatı, Türk ekonomisi, Türk şiir ve edebiyatı, bütün ince güzellikleriyle belirip gelişecektir.

Bayanlar, Baylar!

Ülkemiz içinde uygar düşüncelerin, çağdaş ilericiliklerin, vakit yitirilmeksizin, yayılması ve gelişmesi gereklidir. Bunun için bütün bilgi ve teknik insanları, bu uğurda çalışmayı bir namus borcu bilmelidirler. Öğretmenlerimiz, ozanlarımız, yazarlarımız, ulusa, geçen yıkılış günlerini, bu yıkılışların gerçek nedenlerini anlatacaklar, söyleyecekler, bu kara günlerin geri dönmemesi için, yeryüzünde uygar ve çağdaş bir Türkiye'nin varlığını tanımak istemeyenlere onu tanıtmak zorunda olduğumuzu hatırlatacaklardır.

Bayanlar, Baylar!

Görülüyor ki en önemli ve verimli ödevlerimiz öğretim ve eğitim işleridir. Bu işlerde ne yapıp edip başarıya ulaşmamız gerekir. Bir ulusun gerçek kurtuluşu ancak bu yoldadır. Bu zaferin sağlanması için hepimizin tek can, tek düşünce olarak belirli bir program üzerinde çalışmamız gerekir. Bence bu programdan istenen ve beklenen iki şey vardır:

- 1- Toplum yaşayışımızın ihtiyaçlarına uygun düşmesi.
- 2- Çağımızın getirdiği ve gerektirdiği gerçeklere uygun düşmesi.

Gözlerimizi kapayıp herkesten ayrı ve dünyadan uzak yaşadığımızı düşünemeyiz. Ülkemizi bir sınır içine alıp dünya ile ilgisiz yaşayamayız. İleri ve uygar bir ulus olarak çağdaş uygarlık alanı ortasında yaşayacağız. Bu yaşama da ancak bilgi ile, teknikle olur. Bilgi ve teknik nerede ise oradan alacağız ve ulusun her bir insanının kafasına koyacağız. Bilgi ve teknik için başka bağ, başka koşul yoktur.

Akla uygun hiç bir nedene dayanmayan birtakım geleneklerin, inanışların korunmasında direnip duran ulusların ilerlemesi çok güç olur, belki hiç olmaz. İlerlemek yolunda bağları ve koşulları aşamayan uluslar çağa uygun, akla uygun bir yaşama içinde olamazlar; genel yaşamada görüşü geniş olan ulusların ellerine düşüp onlara tutsak olmaktan kurtulamazlar!

Bütün bu gerçeklerin ulusça iyice anlaşılması ve içe sindirilebilmesi için her şeyden önce bilgisizliği gidermek gerekir. Bunun için öğretim programımızın, eğitim davranışımızın temel taşı, bilgisizliği gidermek olmalıdır. Bu bilgisizlik giderilmedikçe yerimizde sayacağız. Yerinde duran bir şey ise geriye gidiyor demektir. Bir yandan genel bilgisizliği gidermeye çalışmakla birlikte; öte yandan, toplum yaşayışında herkese örnek olacak, verimli ve etkili olacak kimseler yetiştirmek gerektir. Bu da ilk ve orta öğretimin günlük yaşamaya uygun olmasıyla gerçekleşebilir. Toplamlar ancak bu yoldan iş adamlarına, sanat adamlarına kavuşabilirler. Ulusal yeteneklerimizi geliştirecek, duygularımızı yükseltecek üstün insanları yetiştirmeyi de unutmayacağız. Çocuklarımızı bu öğretim aşamalarından geçirerek yetiştireceğiz. Kesin olarak bilmeliyiz ki iki ayrı parça halinde yaşayan uluslar zayıftır, hastadır. Çocuklarımıza ve gençlerimize uygulayacağımız öğretimin sırrı ne olursa olsun, onları:

- 1- Ulusuna,
- 2- Türkiye devletine,
- 3- Türkiye Büyük Millet Meclisine düşman olanlarla savaşabilecek bilgiler ve araçlarla silahlandıracağız.

Özgürlüğünü ve bağımsızlığını korumak yolunda savaş vermeyi bilmeyen uluslar için yaşama hakkı yoktur. Bu uğurda savaş gereklidir.

Bayanlar, Baylar!

Açıkça söyleyeyim ki biz üç buçuk yıl öncesine değin cemaat halinde (ulusal bağları olmayan, rasgele, başka eğreti bağlarla bir araya gelivermiş olan bir topluluk halinde) yaşıyorduk. Bizi istedikleri gibi yönetiyorlardı. Dünya bizi, temsilcimiz ve yöneticimiz olanlara göre tanıyor ve değerlendiriyordu. Üç buçuk yıldır, ulus olarak yaşıyoruz. Bunun elle tutulur, gözle görülür tanığı yönetimimizin biçimidir ki bunu yasalar 'Büyük Millet Meclisi Hükümeti' diye adlandırmıştır.

Bütün dünya bir gün bile unutmasın ki Türkiye devletinin biricik ve gerçek temsilcisi, yalnız ve ancak Türkiye Büyük Millet Meclisi'dir. Aşağılık çıkarları için, kendi kişiliklerini korumak için ülkenin bağımsızlığını ve ulusun özgürlüğünü düşmana peşkeş çekmekte sakınca görmeyen, bağımsızlığı yok edecek hükümlerle dolu Sevr anlaşmasını onaylamaktan çekinmeyen sultanların bu davranışlarını Türk ulusu artık bir daha görmeyecek, ancak tarihte okuyup ibret alacaktır.

Bayanlar, Baylar!

Ordularımızın kazandığı zafer, sizin eğitim ordularınızın zaferi için yer açtı, yol hazırladı. Gerçek zaferi siz kazanacak, siz koruyup sürdüreceksiniz, bunu başaracağınızdan kuşum yok. Sarsılmaz bir inançla ben ve bütün arkadaşlarım, sizi gözeteceğiz, sizin karşılaşacağınız bütün engelleri kıracağız. Son bir söz: Sizin değerli bir toplum olarak Bursa'ya gelmeniz, yalnız Bursa'yı değil, bütün Anadolu'daki kardeşlerinizi sevindirdi. İstanbul'dan getirdiğiniz selamları bütün ulusa ulaştıracamız. Ben de sizden dileyeceğim ki oradaki kardeşlerimize selamlarımızı götürünüz. İstanbul'un talihi, İstanbul'da yaşayan öz Türklerin gönlündeki, vicdanındaki isteklere denk olarak belirip parlayacaktır.

Mustafa Kemal Atatürk

Atatürk'ün Kütahya Lisesi'nde Öğretmenlere Yaptığı Konuşma

Muallime hanımlar ve muallim efendiler, bu irfan yuvası altında hepinizi bir arada görmekten ve hepinizi selamlamaktan çok memnunum.

Memleketimizi, toplumumuzu gerçek hedefe, gerçek mutluluğa ulaştırmak için iki orduya ihtiyaç vardır. Biri vatanın hayatını kurtaran asker ordusu, diğeri memleketin geleceğini yoğuran irfan ordusudur. Bu iki ordunun her ikisi de kıymetlidir, yücedir. Fakat bu iki ordudan hangisi daha değerlidir, hangisi bir diğerinden üstündür? Şüphesiz böyle bir tercih yapılamaz. Bu iki ordunun ikisi de hayatidir. Yalnız siz irfan ordusu mensupları, sizlere mensup olduğunuz ordunun değer ve yüceliğini anlatmak için şunu söyleyeyim ki sizler ölen ve öldüren birinci orduya, niçin öldüğünü öğreten bir orduya mensupsunuz.

Biz iki ordudan birincisine, vatan çiğnemeye gelen düşman karşısında kan akıtan birinci orduya -bütün dünya bilir, bütün dünya şahit oldu ki- pek mükemmelen sahibiz. Vatanın dört sene önce düştüğü büyük felaketten sonra, yoktan var olan bu ordu, vatani yok etmeye gelen bu düşmanı kutsal vatan toprağında boğup mahvetti. Yalnız bu orduya sahip olmakla, işimiz bitmiş, gayemiz bu ordunun zaferiyle son bulmuş değildir.

Bir millet, irfan ordusuna sahip olmadıkça savaş meydanlarında ne kadar parlak zaferler elde ederse etsin, o zaferin köklü sonuçlar vermesi ancak irfan ordusuyla mümkündür. Bu ikinci ordu olmadan birinci ordunun elde ettiği kazanımlar sönük kalır. Milletimizi geçek mutluluğa, kurtuluşa ulaştırmak istiyorsak, bizi ölümden kurtaran ve hayata götüren bugünkü idare şeklimizin sonsuzluğunu istiyorsak, bir an önce büyük, kusursuz, nurlu bir irfan ordusuna sahip olmak zorunluluğunda bulunduğumuzu inkâr edemeyiz.

Eski idarelerin en büyük kötülüklerinden biri de irfan ordusuna layık olduğu önemi vermemeleridir. Eğer önem verilseydi, geleceği emanet ettiğimiz sizlere, gelecek kadar güvenilir bir mevki verilmesi gerekirdi. Henüz üç dört senelik hayata sahip olan milli idaremizde irfan ordusu ile layık olduğu kadar ilgilenilememiştir. Fakat buradaki mecburiyeti milletin münevverleri olan sizler elbette ki daha iyi takdir edersiniz. Bütün kuvvetimizi yalnız cephede toplamaya mecbur olduğumuz bu kısa süre içinde tabiatıyla irfan ordusuyla gereğince meşgul olamadık. Lakin Cenab-ı Hakk'a şükürler olsun ki düşman karşısındaki aziz ordumuz için harcadığımız bütün emekler mutlu sonucunu verdi.

Artık bundan sonra aynı kuvvet, aynı faaliyet, aynı istekle irfan ordusu için çalışacak ve birincide olduğu gibi bu ikinci ordudan dahi emeklerimizin, faaliyetlerimizin mutlu ve başarılı sonuçlarını aynı parlaklıkta elde edeceğiz. Arkadaşlar, asker ordusu ile irfan ordusu arasındaki birliktelik ve alakayı belirtmek için şunu da ifade edeyim, kıymetli bir eserden ordunun ruhu kumanda heyetidir deniliyor. Hakikaten böyledir. Bir ordunun kıymeti kumanda heyetinin kıymeti ile ölçülür. Siz öğretmenler, sizler de irfan ordusunun kumanda heyetisiniz. Sizin ordunuzun kıymeti de sizlerin kıymetinizle ölçülecektir. İstiklal mücadelesinde üç dört senedir düşmanı topraklarımızda mahvetmek için yaptığımız savaşla ordunun ruhu olan kumanda heyeti değerlerinin yüksekliğini nasıl ispat etmişse, bundan sonra yapacağımız yenilikler milletimize bir karanlık gibi çöken genel cehaleti mağlup etmek savaşında da irfan ordusunun ruhu olan siz öğretmenlerin aynı yeteneği ortaya koyacağınıza eminim.

Mustafa Kemal Atatürk

*Öğretmenler!... Cumhuriyet, fikren, ilmen, fennen,
bedenen kuvvetli ve yüksek seviyeli muhafızlar ister.
Yeni nesli bu nitelik ve kabiliyetle yetiştirmek sizin elinizdedir.*

ATATÜRK VE GERÇEK LİDERLİK

• O, lider yaratılmıştır, liderliğini devamlı ve sistemli olarak geliştirmiştir. Liderlik, en geniş kapsamı ile, toplumları sevk ve idare sanatıdır. Lider denilince akla gelebilecek tek isim Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk'tür. Atatürk üstün nitelikli bir liderdir. Bir liderde aranan bütün vasıfları bünyesinde barındırır. Aslında Atatürk'ün liderliği tartışılmaz. Gerek kurduğu muhtelif teşkilâtlarda, gerekse olayların akışı içindeki tavırlarıyla bunu ispatlamıştır. Atatürk'ün liderliği, düşünürlerce kabul edildiği gibi, büyük devlet adamlarınca da tasdik edilmiştir. Bilimsel esaslar içinde aranan niteliklerin fazlasıyla bulunduğu da bir gerçektir. Küçük büyük yüzlerce olaydaki tutum, davranış ve tavırları tarihi dolduran belgelerdir. O, lider yaratılmıştır. Liderliğini devamlı ve sistemli olarak geliştirmiştir. Böylece de, liderlerin lideri durumuna geçmiştir. Bu konuda emekli Korgeneral Cemal Enginsoy'un Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi'nde yayınlanan yazısını aktarıyoruz... Çağımızın başarı ile sonuçlanmış ilk ulusal bağımsızlık hareketi olan Türk Bağımsızlık Savaşı'nın önderi Gazi Mustafa Kemal Paşa (Atatürk), hiç kuşkusuz, ulusal ve evrensel nitelikli büyük bir liderdir. Birçok otorite bu görüşü paylaşır. Örneğin; tanınmış İngiliz tarihçi Lord Kinross, Atatürk ile ilgili kanısını şu kesin ifade ile belirtir: "...Kemal Atatürk'ün çağımızın en büyük adamlarından biri olduğu hakkında en ufak bir kuşku yoktur..?" Türkiye ve Atatürk ile ilgili incelemeleri ile tanınan Amerikalı bilim adamı Prof. Dr. Dankwart Rustow ise, Atatürk'ün büyüklüğünü şöyle tanımlar: "...Osmanlı İmparatorluğu'nun Türkiye Cumhuriyeti'ne dönüşümünde Kemal'in oynadığı rol, Weber'ce (Max Weber) bir terimle, çok kez karizmatik olarak anılan türdendir. Bir karizmatik lider, izleyicilerinin gözünde normal insan değer ölçülerini aşan ve onların yararına mucizeler yaratma yeteneğinde olan bir kişidir... Kemal'in büyüklüğü ülkesinin savunucusu, Cumhuriyet'in kurucusu ve köklü reformcu olarak, üçlü başarısında yatar..." Yukarıdaki değerlendirmelerin ortaya koyduğu doğal sonuç, Kemal Atatürk'ün üstün nitelikli bir lider olduğudur. Çünkü; liderlik, en geniş kapsamı ile, toplumları sevk ve idare sanatıdır. Atatürk, çok yönlü tarihî kişiliği içinde, her şeyden önce, meslekten yetişmiş bir asker olarak, Askerlik Sanatı'nı ve bunun en önemli unsuru olan Savaş Prensipleri'ni kavramış, yerinde ve zamanında uygulamasını bilmiş yüksek bir strateji, usta bir taktikçi, insan gücü ve lojistik konularında büyük bir teşkilâtçı olduğunu kanıtlamış seçkin bir komutan, daha özgün bir deyişle "askerî deha sahibi" bir önderdir. Bu görüşü vurgulamak için, hiç değilse, iki örnek verelim. I. Dünya Savaşı'nda (1914-1918) Çanakkale Muharebeleri (1915) ile ilgili olarak bir Avustralyalı yazarın Gelibolu adlı eserinde şu dikkate değer satırları görüyoruz: "...Çanakkale Harekâtı'nın başlangıcı, Entente (İtilâf) devletleri bakımından seferin en acı olayıdır. Çünkü; ilk çıkarma anında (25 Nisan 1915 sabahı) bölgede deha sahibi genç bir komutan (Mustafa Kemal) hazır bulunuyordu. Bu komutan olmasaydı, Avustralyalılar ve Yeni Zelandalılar (ANZAK Kolordusu) Conk Bayırı'nı pekâlâ o sabah ele geçirebilirler ve Çanakkale Harekâtı'nın kaderini daha o zaman ve o yerde tayin edebilirlerdi..."

Kaynak Yeniçağ: ATATÜRK VE GERÇEK LİDERLİK

ATATÜRK'E LAYIK OLMAK

Modern Türkiye'nin kurucusu olan Mustafa Kemal Atatürk'ü anlamaya çalışmak her Türk vatandaşı için ödev konumundadır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu olan Mustafa Kemal Atatürk'ü anlamak, geleceğin Türkiye'sini oluşturmak için çok önemlidir.

Dünya'nın herhangi bir ülkesinde çocuklara adanan bir bayram bulunmazken, 23 Nisan Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin açılışını çocuklara adayan Mustafa Kemal Atatürk, çocuklara verdiği değeri ve önemi göstermiştir. 19 Mayıs'ı da Gençlik ve Spor Bayramı olarak ilan eden Ulu Önder Atatürk, genç neslin öneminin her zaman hatırlanmasını sağlamıştır.

Atatürk'ün bu millet için, bu ülke için yaptıkları saymakla bitmez. Atatürk'ün değeri anlatmakla da bitmez. Atatürk, tam da şanlı Türk milletinin layık olduğu bir liderdir. Peki biz Atatürk'e layık mıyız? Atamızın yaptığı fedakarlıklar karşısında, onun bıraktığı mirası korumak için gerekeni yapıyor muyuz?

Atatürk' layık olmak demek, her sabah büstünün önüne geçip and içmek değildir. Her milli bayramda bir dakikalık saygı duruşu değildir. Onu öven, yücelten şiirler yazmak, okumak değildir. Atatürk'e layık olmak demek, onun vizyonunu devam ettirmek demektir. Fikirlerini değerlendirmek, nasihatlerini dinlemek, sözleriyle bizlere aktardığı tecrübesini, milletimizin geleceği için kullanmak demektir. Milletimiz için çalışarak, ülkemizi koruyarak, toplumumuzu ileri medeniyetler seviyesine taşımak, hatta onları geçerek tüm milletlere örnek olmaktır Atatürk'e layık olmak. İşin özü Atatürk'e layık olmak, asıl milletimize layık olmak demektir.

Bize düşen görev, Atamızın gösterdiği doğru yolda, Atamız gibi kendimizi düşünmeden, fedakarlık yaparak, canla başla çalışarak ülkemizi ileriye taşımaktır. Eğer layık olma mesele, Atatürk'ün başlattığı ülküyü tamamlamaya çalışmalı, karanlıklara ışık olmalıyız.

ATATÜRK'TEN ANILAR

Atatürk tarafından 1929 yılında himaye altına alınıp okutulan Yalovalı sığırtmaç Mustafa anlatıyor;

-O zaman daha sekiz yaşında idim. 1929 yılının yaz ayları içinde (15 Eylül) bir gündü... Sığırları otlata otlata çiftliğe geliyordum. Derken, uzakta yirmi kadar atlı belirdi... En öndeki atlı bana doğru geliyordu. Yaklaşınca atından indi; çiftliğe nereden gidildiğini soruyordu. Elimle işaret ettim:

-Siz, yanlış yoldan gelmişsiniz... Çiftliğin yolu, şuradadır!

Bu atlı, benden adımları öğrenmek istedi;

-Mustafa!

diye cevap verince gülümsedi:

-Benim de adım Mustafa... Demek adaşız!

Sonra birdenbire;

-Gazi'yi tanır mısın? diye sordu.

-Tanımam! dedim.

-Onu sever misin?

-Severim!

-Niçin seversin?

-Paşa olduğu için severim! Tekrar gülmeye başladı. Ben, cılız, çelimsiz, hasta bir çocuktum. 'Bu adam, benimle eğleniyor galiba...' dedim. Fakat O, sorgularının arkasını kesmiyordu. Bir aralık sordu;

-Sen, ne iş görürsün?

-İşte şu gördüğün sığırları güderim!

-Ne kazanırsın?

-Ayda üç lira...

-Peki, söyle bana, ayda üç lira, senede kaç lira eder?...Kendisinin ve yanındakilerin yardımıyla, ayda üç liranın bir senede ne ettiğini hesaplayarak cevap verdim; -Otuz altı lira eder!

-Sana bu otuz altı lirayı versem, ne yaparsın?

-Hiç!...Almam ki...

-Neden almıyorsun?

-Otuz altı lira çok para... Sonra biraz düşünerek ekledim;

-Neden aldın? diye sorarlar... Tanımadığım yolcu, tekrar gülümseyerek;

-Aferin oğlum, dedi, böyle olmalı... Fakat, bu parayı yol gösterdiğin için veriyorum sana! Kimse bir şey demez!

Hâlâ benimle alay edildiğini sanıyordum. Otuz altı lirayı kabul etmeye bir şartla razı oldum. Yolda yemek için getirdiğim yarım okka kadar ceviz vardı.

-Bu cevizleri alırsan, ben de senin paranı alırım! dedim. O, bana bir avuç para verdi, ben ona bir avuç ceviz verdim. Böylece ödeşmiş olduk. Ayrılacağı sırada, tekrar adımları sordu;

-Mustafa, dedim.

-Benimki de Mustafa, ama, dedi, yanında 'Kemal'i var. Mustafa ile Kemal, bir araya gelirse ne olur?... Küçük kafamın içi, birdenbire karıştı. İlk defa olarak kendime; -Sakin, dedim, bu atlı; Mustafa Kemal Paşa olmasın?...Sonra etrafındakilerin ona karşı gösterdikleri saygılı hareketleri hatırlayarak; kararımı verdim.

-Odur!...Odur!...Gazi Paşadır! Ama, kendisine onu tanıdığımı belli etmedim. Giderken sordu;

-Beni, başka bir yerde görsen tanır mısın?...Başımı salladım.

-Tanımaz mıydın ya... Sen Gazi Mustafa Kemal Paşasın!

Hayvanlarını dörtlü sürüp gittiler. Ben de sığırlarımı alarak çiftliğe döndüm. Ertesi gün (16 Eylül) kaplıcalara çağırdılar. Kapıdan içeri girince, hiç şaşalamadım. Hemen gidip elini öptüm.

-Mustafa... dedi, seni çiftliğime kâhya yapacağım! İster misin?.

-Kâhya ne demek? diye sordum.

-Çobanların en büyüğü odur! Cevap vermedim. O tekrar sordu;

-Kâhyalık işi için ayda dört lira versem yetişir mi?

-Siz bilirsiniz! dedim. Gülümsedi.

-Hayır, Mustafa... Seni kâhya yapmayacağım, mektebe göndereceğim. Orada okuyup yazma öğreneceksin!Sevindim.

-Mektebe gönderiniz!...Bu, daha iyi ... dedim. Aradan yirmi dört saat geçmeden kendimi Şişli'deki Himaye-i Etfal (Çocuk) Hastanesi'nde bulmuştum. Bana, orada çok güzel bakıyorlardı. Dört ay içinde tanınmayacak kadar değiştim. Yüzümün sarılığı kayboldu, iştahım geldi. Bir gece yarısı hiç unutmam, hastaneye gelmişti (21/22 Eylül). Doğruca benim yattığım odaya girdi. Onu görünce şaşırılmışım. Ayağa kalkmak istedim. Atatürk eli ile engel oldu.

-Sen ayağa kalkmayı bırak da, buradan nasıl çıkacağını düşün! diye gülümsedi. Sonra;

-Hani, dedi, seninle pazarlığa girişmiştik, dört lira aylığa razı olmuştun! Şimdi ver bakalım hastane paralarını... Küçüktüm, sığırtmaçtım ama, şaka ettiğini anlamıştım; -Sen koskoca Gazi Paşasın. Elbette hastane parasını da verirsin! dedim. Hastaneden çıktıktan sonra Atatürk, beni gene aratarak, Beşiktaş'ta 19'uncu İlk Mektebe yazdırdı. Beşiktaş'taki okula bir yıl kadar devam ettikten sonra Atatürk, beni Maçka'daki Fevziye Lisesi'ne yazdırdı. Lisenin dokuzuncu sınıfında iken, imtihan vererek Kuleli Askerî Lisesi'ne geçtim." (1)

(1) Selahattin Güngör, 'On Yedi Milyondan Biri-Atatürk'ün Öksüz Bıraktığı Çocuk Neler Anlatıyor?' Cumhuriyet Gazetesi, Sayı:5213, 15 Kasım 1938, s.3.

simas

KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT

"fikir değil bilgi istiyoruz diyenlerin sesi"®

Senelik
Abonelik Bedeli
60 TL

(Kargo Dahil)

Abonelik ve Bilgi İçin

www.simasdergi.com

simasdergi@gmail.com

editor@simasdergi.com

Biyografi
Deneme
Şiir

Anektod
Makale
Gezi

Röportaj
Edebi Takvim
Hikaye

Sinema
Tiyatro
Replik

Müzik
Sergi
Resim

*Unutulmaya yüz tutmuş sanat dalları, sinema, tiyatro, kitap incelemeleri,
Dünya ve Türkiye'ye ait farklı kültürleri,
popüler kültüre yenik düşmüş usta yazarlarımızı sizlerle buluşturuyoruz.*

ÖZEL LİSE

Cumhuriyet Mah. Arabayolu
Cad. Görkem Çıkmazı
No: 28 Sarıyer / İstanbul
Gsm: 0532 670 08 68

ÖZEL ORTAOKUL

Maden Mh. Nalbant Çeşme Cd.
No:57 Sarıyer / İst.
Tel: 0212 218 19 20
Gsm: 0535 542 22 82

ÖZEL KURS

Merkez Mh. Sefir Sk. No:33
Sarıyer / İstanbul
Tel: 0212 242 41 47
Gsm: 0532 670 08 68

Şanlıurfa Şube:

Veysel Karani Mh. 358. Sk. Gönüllü Apt Altı No:4/A (Şanmed Hastahanesi Arkası) Haliliye / Şanlıurfa
Tel: 0414 315 00 55 Gsm: 0555 0555 789

Hayalleri gerçeğe dönüştüren çizgi

Türkiye geneli
marka işbirliği
ve franchising
anlaşmaları
yapılmaktadır

www.meridyenegitim.com e-mail: mekegitim@hotmail.com

Genel Merkez: 0532 670 08 68

İSTİKLAL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celal?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal...
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal!

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
'Medeniyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri 'toprak!' diyerek geçme, tanı:
Düşün altında binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şuheda fişkırarak toprağı sıksan, şuheda!
Canı, cananı, bütün varımı alsın da hüda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ruhumun senden, ilahi, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli.
Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.
O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım,

Her cerihamdan, ilahi, boşanıp kanlı yaşım,
Fıskırır ruh-i mücerred gibi yerden na'sım;
O zaman yükselerek arsa değer belki başım.
Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!

Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal!

Mehmet Akif Ersoy